

John Templar

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

Illustration by [unclear]

Nr. 57 De Gangsterbende van Dutchy

JOHN TEMPLAR

Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

DE GANGSTERBENDE VAN
DUTCHY

UITGEVERSBEDRIJF

SPIJSTRAAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216

's-GRAVENHAGE

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal
Alle rechten voorbehouden
Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin James Parker een afkeer blijkt te hebben van blote ruggen en Karel „Dutchy” Steenberg en zich vergenoegd in de handen wrijft.

De drie vrienden — John Templar, Maryse Choisy en James Parker — hingen nu al weer bijna een week in Bombay rond zonder dat er ook maar iets was voorgevallen, dat hun harten sneller had doen kloppen of hun bloed vlugger doen stromen.

Aangezien Lawrence Ravitz tijdens het vliegtuigongeluk op het eiland Nharung om het leven was gekomen en er blijkbaar geen erfgenamen waren, hadden de drie vrienden voorlopig hun intrek genomen in de villa van de overledene, aangezien dit verblijf te allen tijde aangename en goedkoper was dan onverschillig welk hotel.

Phil Collins, de directeur-eigenaar van de Asiatic Airways, die het laatste avontuur van het begin tot het einde had meegemaakt kwam hen 's avonds herhaaldelijk bezoeken en bij dergelijke gelegenheden sprak men dan nog dikwijls over de opwindende weken, die achter hen lagen.

Hoewel Maryse volkomen tevreden scheen te zijn met dit rustige en zorgeloze leventje en haar dagen doorbracht met zwemmen in de blauwe golven van de Arabische Zee en winkelen in de drukke straten van Bombay, begon Templar zich oud te voelen. Oh, niet omdat hij er als zodanig uitzag, want met zijn vijftig jaren kon hij nog gemakkelijk voor een goede veertiger doorgaan, doch hij miste juist die bezigheid, die hem zijn hele leven jong had gehouden: het avontuur.

En menigmaal — wanneer hij in de schitterende tuin onder een enorme parasol zat te mijmeren — dacht hij aan de avonturen, die achter hem lagen. Dan begon zijn bloed sneller te stromen en voelde hij hoe de haartjes in zijn nek overeind gingen staan. Zijn huidzenuwen begonnen te prikkelen en hij kreeg een vreemd gevoel in zijn maag.

Zo verging het hem ook op deze zonnige namiddag. James zat binnen en was bezig met het ontwerpen van een nieuwe ma-

chine, die de slanke „Hurricane”, het op de rotsen van Nhatung te pletter gevallen atoomvliegtuig van de avonturier, zou moeten vervangen. Maryse, de intieme vriendin van Templar, spartelde als een pas geboren forel in het doorschijnende water van de zee. Vanaf het hoge rotsplateau, waarop het landhuis van Ravitz gebouwd was, kon hij haar in de diepte zien. Ze vermaakte zich, de slanke, donkere Française, die er in geslaagd was de verstokte vrijgezel Templar aan zich te binden.

En hij? Wat deed Templar op dat ogenblik? Gekleed in een wit shirt met dito short zat hij in een ligstoel en keek met half toegeknepen ogen over de onmetelijke watervlakte, die zich voor hem uitspreidde. Zijn blikken waren gericht op de horizon, die nevelig was en onduidelijk. Doch zien deed hij het niet, hij lette er althans niet op. Templar mijmerde. . . .

Plotseling werd hij opgeschrikt door het geluid van een claxon. Er rinkelde een bel en even later kwam James naar buiten. De reus liep met snelle passen door de bloeiende tuin en opende de stalen deuren, die zich in de drie meter hoge betonnen muur bevonden. Tegelijkertijd reed een glimmende, lichtgroene Cadillac de tuin binnen om met knarsende remmen voor het bordes van het landhuis stil te houden.

De linnen kap van de limousine was opgevouwen en door de voorruit ontwaarde Templar het lachende gezicht van Phil Collins, die zijn oude vriend uitbundig toewuifde. De Amerikaanse luchtvaartondernemer sprong over het portier heen en kwam met lome schreden over het gazon op de avonturier toe.

— Hallo, John, begroette de bezoeker hem. Zit je over je zonden na te denken?

— Neen, luidde het antwoord, maar wel over die, welke ik binnenkort zal begaan. Kom, trek een stoel bij en kom naast me zitten. Het is hier heerlijk koel onder de parasol. Wil je iets drinken?

James stond op enkele meters afstand te wachten om de bestelling in ontvangst te nemen.

— Bier graag, gaf Collins te kennen, terwijl hij een sigaret opstak.

— Wil je een paar flesjes bier met ijs brengen, James? vroeg de avonturier.

Hij stak zelf ook een sigaret op en keek naar het gebruikte gezicht van zijn vriend.

— Iets nieuws? Of kwam je zo maar eens oplopen? vroeg hij dan.

— Ik heb inderdaad nieuws, gaf de Amerikaan toe. Ik weet niet in hoeverre het je zal interesseren, doch vanmorgen ont-

moette ik in de stad iemand, wiens aanwezigheid in Bombay jij zeker niet verwacht zal hebben.

Templar trok de wenkbrauwen op, doch zei niets.

— Zal ik het je zeggen? vervolgde Collins.

— Liever wel, zei Templar. Het is te warm om raadseltjes op te lossen.

— Onze oude vriend „Dutchy”....

— Wat? „Dutchy”? Je bedoelt toch Karel Steenbergen? Die Hollander, die we in Port Blair ontmoet hebben en die zo dik bevriend was met Ernest Lehmann?

— Precies, die bedoel ik. Ravitz heeft je toen al het een en ander over hem verteld waaruit we konden opmaken, dat hij een duister verleden achter zich heeft en dat hij zich op dit ogenblik met allerlei dubieuze zaakjes inliet, waarvan zijn kroeg in Port Blair het middelpunt vormden.

— En nu denk jij?....

— Ja, zodra ik hem zag kreeg ik de indruk, dat hij achter ons aanzit.

— Dat is natuurlijk niet zeker, meende Templar, doch de mogelijkheid zit er in. Om je de waarheid te zeggen hoop ik dat je gelijk zult krijgen. Ik verveel me hier dodelijk en zat eigenlijk juist plannen te beramen om de Bank of Bombay leeg te roven. Vertel eens, hoe ontmoette je hem?

— Ik verliet vanmorgen om half negen mijn woning en wilde naar mijn kantoor rijden. Ik passeerde het Imperial Hotel, waar jij enige weken geleden gelogeed hebt en waar ik je na zoveel jaren terugzag, toen ik iemand naar buiten zag komen, die me erg bekend voorkwam. Ik keek nog eens goed en zag, dat het onze oude vriend „Dutchy” was. Ik liet de wagen stoppen en keek hem na, me onderwijl afvragend wat die Hollander in Bombay uitvoerde.

— Laten we de zaak eens reconstrueren, stelde Templar voor.

Inmiddels verscheen James met een ijskoeler en een aantal flesjes bier, die hij op een klaptafeltje tussen de beide mannen neerzette. Hij opende twee flesjes, schonk de glazen vol en vervee dan weer zonder een woord te hebben gezegd.

Enkele ogenblikken dronken de mannen zwijgend van hun bier, veegden zich met de tong het schuim van de lippen en toen zei Templar:

— Dutchy wist, dat de kisten, die Lehmann in zijn bungalow buiten Port Blair wilde verbergen schatten bevatte. Hij was er getuige van, dat wij met die kisten er vandoor gingen en kan niet weten, dat de kisten uiteindelijk waardeloze schelpen en grint bevatten en dat de oorspronkelijke inhoud in het bezit van

de Sultan van Tavoy was. Ons kende hij niet, maar wel kende hij Ravitz en hij wist waar Ravitz woonde. Hij is evenmin op de hoogte van Ravitz' dood en het was dus vrij eenvoudig voor hem om tot de conclusie te komen, dat hij Ravitz te pakken moest krijgen om de hand uiteindelijk op de schatten van Lehmann te leggen. Vind je ook niet?

— Ja, dat is alles vrij eenvoudig, meende Collins. Maar hoe wist hij, dat Ravitz in Bombay woonde daar Lehmann toch in Rangoon verblijf hield?

— Lehmann kan het voor zijn dood aan hem verteld hebben of anders is het voor een man met uitgebreide relaties in de internationale onderwereld van Zuid-Oost Azië nog geen kunst er achter te komen waar een misdadiger van Ravitz' formaat woont.

— Ja, dat zou kunnen. Je bent dus ook van mening, dat Dutchy's aanwezigheid in Bombay niet enkel en alleen toeval is, een samenloop van omstandigheden?

— Neen, hoe langer ik er over nadenk des te sterker geloof ik, dat Dutchy achter de schatten van Lehmann aanzit.

— Mijn eerste impuls was dus wel goed, meende Collins. En wat ben je nu van plan te doen, John?

— Niets.

— Niets? Hoe bedoel je?

— Gewoon niets, verduidelijkte de avonturier. Ik wacht rustig af totdat Dutchy iets van zich zal laten horen. Waarschijnlijk zal het hem al wel bekend zijn waar het landhuis van Ravitz staat en we kunnen zijn bezoek dus ieder ogenblik tegemoet-zien.

Vanuit het huis weerklonk een vrolijk gelach en even later verscheen Maryse op het bordes. Ze was „gekleed” in een tweedelig badcostuum van minieme afmetingen, dat haar lijnen en vormen bijzonder sterk accentueerde en een man het bloed naar het hoofd zou kunnen jagen.

Met een stralend gezicht kwam ze op de beide vrienden toe, gaf John een kus op zijn voorhoofd en reikte Phil Collins de hand.

— Ben je niet bang kou te vatten? vroeg Phil Collins uitdagend.

— Vergeet het maar, piloot, antwoordde ze brutaal. Wie me zo niet wil zien krijgt me helemaal niet te zien.

— Heb je trek in bier, Maryse? vroeg Templar teneinde het gesprek op een minder gevaarlijk terrein te brengen.

— Graag, antwoordde het meisje, terwijl ze in de schaduwplek van de parasool op het gras ging zitten.

- Heeft iemand een sigaret voor me? vroeg ze dan weer.
Collins hield haar zijn koker voor en gaf haar vuur.
- Nog iets, schoonheid? vroeg hij.
- Dank je, van jou niets, engelengezicht, luidde het antwoord. Had je eigenlijk iets bijzonders op je lever, dat je zo midden op de dag in ons paleis opduikt?
- Ik heb een goeie vriend van je gezien in de stad.
- Van mij?
- Dutchy. Je weet wel, die Hollander, die we in Port Blair ontmoet hebben, de vriend van Lehmann.
- Duivels nog aan toe, riep Maryse opgewonden uit. Die zit natuurlijk achter de schatten van Lehmann aan.
- Templar en Collins wierpen elkaar een veelzeggende blik toe.
- Zij heeft niet zo lang werk om tot die conclusie te komen als jij, John, merkte Collins op. Ik maak je mijn compliment voor haar intelligentie.
- Ze is ook al een paar jaar bij me, antwoordde Templar.
- Vertel me liever wat we gaan doen? zei Maryse. Ben je van plan achter die Dutchy heen te gaan, John?
- Neen, ik denk er niet aan. Ik heb Phil al gezegd, dat ik hem rustig naar ons toe laat komen. Hij vermoedt natuurlijk, dat Ravitz de man is, die de hele roef op touw gezet heeft en derhalve de schatten in de wacht heeft gesleept. Dat Ravitz dood is weet hij hoogstwaarschijnlijk niet.
- Er is volgens mij een redelijke kans, John, dat hij het wel degelijk weet, meende Collins.
- Hoezo?
- Welnu, de Engelse troepen, die het eiland Nhatung bezet hebben, hebben alle moffen met inbegrip van de Sultan natuurlijk gearresteerd en naar Port Blair overgebracht. Het is zeer goed mogelijk, dat zij het lichaam van Ravitz op de rotsen hebben gevonden en dit eveneens naar Port Blair hebben getransporteerd. Een klein kunstje voor Dutchy om er achter te komen wie die dode vent is.
- Een aardige theorie, meende Templar, doch volgens mij niet steekhoudend. Je schijnt te vergeten, dat er naast de talrijke inlandse doden ook vele slachtoffers onder de moffen waren, die dan ook naar Port Blair zouden zijn gebracht. Dutchy zal er niet bij hebben stilgestaan, dat wij naar Nhatung zijn gegaan om daar de echte schatten op te halen. Hij zal hoogstens vernomen hebben, dat het eiland een Duits bolwerk was en dat de Sultan alsmede alle Duitsers gearresteerd zijn en er zo en zoveel doden en gewonden waren.
- Misschien, vond Collins.

Hij opende nog een flesje bier en schonk zich in.

— Wat zouden jullie er van denken om vanavond ergens eens samen lekker te gaan dineren, vervolgde hij dan. Ik voel er veel voor om weer eens echt, ouderwets uit te gaan, een goed diner met uitstekende wijn, een show, dancing, souper. Nu?

— Ik ben er voor in, zei Maryse, maar ik weet niet hoe John er over denkt. Ze wierp hem een smekende blik toe en begon dan heel verleidelijk te glimlachen. Templar's strakke gezicht ontdooid. Er verscheen een brede grijns om zijn mond en lachend zei hij:

— Ik vind het best, maar denk er om, dat we het huis niet alleen kunnen laten. James zal op zijn minst hier moeten blijven.

— Waar heb je de kisten met geld en juwelen van Lehmann eigenlijk opgeborgen? vroeg Collins, die onmiddellijk begreep waarom Templar het huis niet alleen wenste te laten.

— Beneden in de tunnel, antwoordde de avonturier. De kisten heb ik uit elkaar geslagen en het geld en de juwelen in een paar waterdichte zakken gestopt, die ik onder water heb laten hangen. Daar zullen ze niet zo gauw ontdekt worden.

— Dan kun je ook best het huis alleen laten, meende Collins.

Templar schudde het hoofd.

— Ik wil het risico niet lopen, dat hier alles in stukken wordt geslagen door die Vandaal. Bovendien is James weliswaar een vriend, doch voor alles is hij onze bediende en hoewel wij zeer intiem met hem omgaan hebben wij hem nog nooit ergens mee uit dineren genomen. James zou trouwens zelf niet eens willen. Hij verafschuwt avondkleding en vrouwen met blote ruggen.

— Dan mag Maryse wel niet te dicht bij hem in de buurt komen, merkte Collins op.

— Aan mij is hij gewend, zei Maryse. Hij ziet niet eens meer of ik een bontmantel draag of een badcostuum.

— De arme kerel. Ik zou niet graag in zijn schoenen willen staan.

— All right, Phil, zei Templar snel om het peil van het gesprek op te houden, je voorstel is met algemene stemmen aangenomen. Heb je al een bepaald plan opgezet?

— Neen, niet bepaald, maar dat is niet moeilijk. Ik woon nu al ruim 4 jaar in Bombay, lang genoeg dus om hier ieder hoekje te kennen. Laten we gaan dineren in „Ceylon” en vervolgens naar het Mayfair-theater gaan, waar een goede show wordt gegeven: „Paris Exciting”. Daarna kunnen we wel zien. Er zijn nachtclubs te over hier en er is dus keus genoeg.

— Uitstekend, Phil, hoe zullen we afspreken? Moeten wij je

komen afhalen, daar je nog wel eerst naar huis zult moeten om je om te kleden?

— Okay, Johnny, laten we zeggen, dat jullie mij om zes uur komt halen. We kunnen dan eerst nog ergens een paar borrels drinken.

Hij ledigde zijn glas, gaf Maryse een tikje tegen haar wang en stond dan op. Enkele ogenblikken daarna draaide zijn glimmende Cadillac langs het gazon de oprijlaan af en verdween even later door het hek uit het gezicht.

—o—

In een weelderig appartement van het Imperial-Hotel te Bombay zat Karel Steenbergen, bijgenaamd „Dutchy”, in een fauteuil te roken, terwijl zijn blikken gericht waren op de man, die tegenover hem zat.

Karel Steenbergen was een Hollander van middelbare leeftijd en corpulente omvang, die het grootste deel van zijn leven in de tropen had doorgebracht en er op allerlei duistere wijzen fortuin had weten te maken. Aanvankelijk had hij op Java gewoond, doch toen de Jappen Nederlands-Oost-Indië binnenvielen was hij hem „gedrukt” naar Brits-Indië, waar hij zijn practijken van duister zakenman had voortgezet. Kort na het zelfstandig worden van India en Pakistan kreeg hij moeilijkheden met de Indiase autoriteiten en vestigde hij zich in Port Blair, de hoofdstad van de Andamanen-eilanden ten Zuiden van Burma. Hier opende hij een kroeg, die het middelpunt werd van allerlei ongure elementen, die er hun beroep van maakten veel geld te verdienen door weinig te werken.

Zijn etablissement was een toevluchtsoord voor allerlei typen, die de grond elders te warm onder de voeten was geworden, en Dutchy, zoals hij al, spoedig werd genoemd, zorgde voor valse paspoorten, kocht gestolen juwelen en wat al niet meer.

— Hoe ben je geslaagd, Mike? vroeg hij aan zijn bezoeker.

Mike O'Hara was een „zware jongen”, die ongetwijfeld een groot deel van zijn nog betreffelijk jong leven had doorgebracht binnen de muren van Amerikaanse gevangnissen. Hij had een donker uiterlijk, laag voorhoofd met borstelige, zwarte wenkbrouwen, een stompe neus met een gebroken neusbeentje, een breed, rood litteken op zijn rechter wang en een wrede mond met dikke, zinnelijke lippen. Hij was gekleed in een lichtgrijs zomercostuum, een wit hemd met een bontgekleurde das van Amerikaans origine.

De loerende spleetogjes van de Amerikaan glinsterden even terwijl hij de sigaret, die losjes tussen zijn lippen bengelde, naar zijn andere mondhoek rolde.

— Okay, Dutchy, antwoordde Mike O'Hara. Ik heb de jongens bij elkaar.

— Hoeveel? wilde Dutchy weten.

— Zes in totaal.

— Betrouwbaar?

— Zolang je betaalt wel, luidde het veelzeggende antwoord.

— Wat zijn het voor jongens? Blanken?

— Allemaal. Drie Amerikanen — gedroste militairen —, twee Engelsen van hetzelfde soort en een Belg, die de strop krijgt, zodra hij voet op Belgische bodem zet.

— Kennen ze wat?

— Waar dacht je eigenlijk dat ze van leefden, Dutchy? Van de zes zijn er vijf deserteurs, die geen geldige papieren hebben, althans geen echte en die Belg is een bij verstek ter dood veroordeelde. Je kunt toch wel begrijpen waar die jongens van leven? Die Belg verdient wat geld met vrouwen en die andere vijf zitten in de smokkel en zo.

— Zijn ze bereid om voor onbepaalde tijd bij me in dienst te komen?

— Zeker, tegen een honorarium van tien pond per dag.

— Tien pond? riep Dutchy uit. Dat is niet mis, Mike. Dat betekent zestig pond per dag. . . .

— Plus twintig pond per dag voor mij maakt tachtig pond per dag, Dutchy. Of dacht je dat ik voor de kat z'n staart werk.

— En daarvoor doen ze alles wat ik ze opdraag?

— Alles, behalve een moord. Dat wordt apart berekend.

— Er wordt bij mij niet vermoord, beet Dutchy de ander toe.

— Vertel me dan liever wat er wel gedaan moet worden.

— Er wordt alleen vermoord wanneer blijkt, dat iemand niet te vertrouwen is. Hij, die probeert me een poets te bakken gaat de laan uit. . . . en dat doe ik zelf.

— Okay, okay, Dutchy, maak je niet dik. Ik heb je al gezegd, dat je de jongens vertrouwen kunt. Ik heb wel meer met ze gewerkt. Maar ze eisen geld vooruit. Zodra ze elk tien pond in hun zak hebben willen ze met je praten.

— Ik hoef niet met ze te praten, antwoordde Dutchy. Jij bent de mandoer en jij kunt hen dus aanvoeren.

— Vertel me dan maar waar het om gaat, Dutchy, en probeer heer te blijven, wil je.

— Steek een sigaar op, zei Dutchy, de man een leren koker voorhoudend.

Mike O'Hara zocht zorgvuldig een grote penaal uit, beet er het puntje af en stak er de brand in.

— Mike, begon de Hollander, er ligt veel geld te verdienen.

Voor mij, maar ook voor jou en je jongens. Als het plannetje, dat ik heb, slaagt, dan krijgen jij en je jongens een aparte premie.

— Zeg dan wat er gedaan moet worden.

— Luister. Enige tijd geleden kreeg ik in Port Blair bezoek van een knaap, die ik al geruime tijd ken, van de tijd, dat ik nog in India woonde. Hij kwam 's morgens vroeg met zijn eigen jacht in de haven en vertelde me, dat hij aan boord een vermogen had ter waarde van enkele millioenen. Het was zijn eigen vermogen, zei hij, en er waren een stelletje gangsters, die zich voor zijn vermogen interesseerden. Nu verzocht hij me of ik in staat was, de vijf kisten, waarin hij zijn geld en juwelen had opgeborgen, in bewaring te houden tegen een bedrag van honderd pond per dag. Honderd pond per dag, Mike, dat was lang niet mis. Nou, ik heb nog geen een keer honderd pond van hem gevangen; want dezelfde dag doken die gangsters met hun eigen vliegtuig op en kaaptten de vijf kisten voor onze neus weg. Lehmann — de kerel van wie de kisten hoorden, werd vermoord en ik had de buit voor het nakijken. Nu was een van die gangsters — de man die Lehmann vermoordde — een vroegere vriend van Lehmann. Ik had hem een paar maal bij Lehmann ontmoet en zodoende kende ik hem. Zijn naam is Ravitz, Lawrence Ravitz.

— Ravitz?? riep Mike O'Hara uit.

— Ja, ken je hem soms?

— Maar die woont in Bombay, antwoordde O'Hara. Tenminste in Malabar Hill, een voorstad van Bombay. Of ik hem ken? Duivels nog aan toe, Ravitz is een van de grootste zwendelaars, die er in India rondloopt. Hij is millioenen waard en woont in een landhuis aan de kust dat geheel door een betonnen muur met alarminstallaties is omgeven. Is hij de man, die de bezittingen van Lehmann achterover gedrukt heeft?

— Precies. Hij was althans een van hen. Ik wist, dat Ravitz in Bombay woonde, en ik was ook al te weten gekomen, dat hij in Malabar Hill een groot landhuis had. Nu gaat er alleen om om die vijf kisten met geld en juwelen in handen te krijgen.

— Pfui, vloot Mike O'Hara tussen de tanden, dat zal niet meevallen, Dutchy.

— Ik betaal tachtig pond per dag om het mee te laten vallen, Mike, wil je dat niet vergeten. Als je het niet kunt zeg het me dan liever meteen, opdat ik naar iemand anders uit zal kunnen zien.

— Kende je die andere ook, die bij Ravitz waren?

— Kennen niet, maar ik hoorde hen namen noemen. Het

schijnt, dat er ook een zekere Collins bij was. Hij sprak met een sterk Amerikaans accent. Misschien komt hij ook wel uit Bombay.

— Ik ken wel een Collins hier en dat is ook een Amerikaan. Hij is eigenaar van de Asiatic Airways.

— Dat zou hem best kunnen zijn, Mike, want ze kwamen met een eigen vliegtuig, een watervliegtuig nog wel. Je zou eens kunnen informeren of die Collins, die jij kent de laatste weken niet op reis is geweest.

— Okay.

— Verder waren er nog twee knapen en een griet bij. Ken je die Collins persoonlijk.

— Vaag, antwoordde de Amerikaan. Ik heb hem een paar maal ontmoet, maar hij is niet het type man, dat met ons soort jongens omgaat. Collins is een gedemobiliseerde officier-vlieger van de Amerikaanse luchtmacht, die een paar centen achter de hand had. Hij schijnt veel geld te hebben verdiend door voor de oorlog dienst te nemen in het Chinese regeringsleger. Daar kregen ze voor ieder Japans vliegtuig, dat ze neerschoten vijf honderd dollar. En hij heeft er heel wat omlaaggeschoten. Na de oorlog kocht hij een paar Dakota's en opende een luchtlijn voor vrachtvervoer. Een handige jongen, dat moet ik toegeven, maar ik kan me niet voorstellen, dat hij zich met minder eerlijke zaakjes inlaat.

— Waarom zou hij niet? Geld stinkt niet, Mike, meende Dutchy.

— Voor die Collins, die ik bedoel wel. Enfin, kom voor de dag met je plan. Natuurlijk ben ik er voor om Ravitz die poet afhandig te maken. Een paar millioen is die waard, zei je?

— Ja, Lehmann sprak over enkele millioenen. Het lijkt me beter, dat je een afspraak maakt met de jongens, die je aangenomen hebt. Niet hier natuurlijk, dat is me te link. Jij weet wel een andere gelegenheid waar we rustig en ongevaarlijk kunnen praten.

— Bij mij thuis, Dutchy. Daar zitten we zo rustig als op een onbewoond eiland. Moet ik de jongens er naar toe laten komen?

— Uitstekend. Laten we zeggen vanavond om negen uur. Ik zal zorgen dat ik er ook ben. Het lijkt me beter, dat ik de jongens precies vertel waar het omgaat. Dan hebben ze het uit de eerste hand en kunnen er geen vergissingen gemaakt worden.

— Zorg je geld bij je te hebben, Dutchy?

— Ik heb altijd geld bij me als er zaken gedaan moeten worden, Mike. Ik zal de jongens elk tien pond geven en....

— En mij kun je die twintig al wel vast geven.

Mike pakte zijn portefeuille en telde twee biljetten van tien pond voor de Amerikaan neer. Deze griste ze onmiddellijk weg en stak ze onverschillig in zijn broekzak.

— Zo, dat is dat, zei hij voldaan. Zorg dus, dat je vanavond om negen uur bij me bent opdat we het plan de campagne op kunnen maken. Ik wil zo gauw mogelijk met de uitvoering er van beginnen.

— Laten we niet overhaast te werk gaan, Mike. Grote spoed is zelden goed, is een van mijn lijfspreuken.

— Ken wel zijn, meende Mike O'Hara, maar ik heb de poet liever in handen voordat een ander er mee gaat strijken.

De Amerikaan nam afscheid van Dutchy en deze wreef zich vergenoegd in de handen. Hij was tot dusver volkomen tevreden over de gang van zaken. Hij had de beschikking gekregen over een — volgens Mike — trouwe en vechtklare bende, die hem van ontzaggelijk gemak zou wezen. Nu ging het er maar om, om de jongens op de juiste wijze te bezielen en hun er van te weerhouden vuil spel te spelen....

HOOFDSTUK II.

Waarin men blijkt te kunnen dansen in hotsklotsstijl en twee oude vrienden van het „zwarte soort” voor immer verenigd worden.

Ze zaten met zijn drieën in Carrols. John Templar, Maryse Choisy en Phil Collins. Carrols is een van de meest uitgelezen en duurste nachtclubs van Bombay, waar de elite van deze wereldstad zich verenigt.

De floor-show was juist begonnen en de lichten in de zaal waren gedoofd. Slechts de glimmende dansvloer werd overstroemd door een zee van schijnwerperlicht, temidden waarvan een buikdanseres haar kunsten vertoonde met een minimum aan kleding aan en een maximum aan buik- en armbewegingen.

Maryse en Phil Collins zaten geïnteresseerd toe te kijken, doch Templar kon zijn aandacht niet op de attractie gericht houden. Herhaaldelijk gleden zijn blikken van de vloer weg om door de in half duister gehulde zaal te zweven. Hij dacht onophoudelijk aan het geval Dutchy, de Hollander, die plotseling in Bombay was opgedoken, met onmiskenbaar duistere bedoelingen.

De grote zaal van Carrols was goed bezet en er hing een dik rookgordijn, dat traag langs het plafond kroop. De champagne parelde in de kristallen glazen en de vrouwelijke gasten staken elkaar de ogen uit met de meest uiteenlopende avondtoiletten, van hoogst beschaafd en volkomen verantwoord tot uiterst geraffineerd en 100% pin-up.

Doch Templar zag dit alles niet. Hij had een man ontdekt, wiens naam hem de laatste uren onophoudelijk door het hoofd had gespeeld. Karel „Dutchy” Steenberg, wiens aanwezigheid in Bombay door Phil Collins signaleerd was. Dutchy zat in een hoekje van de zaal, betrekkelijk ver van de dansvloer verwijderd en was in gezelschap van een jonge vrouw van verdacht allooi. Dutchy's tafeldame dronk champagne, doch de Hollander zelf had een half gevuld glas whiskey voor zich staan.

Toen de buikdanseres haar capriolen getoond had en zich teruggetrokken had achter het fluwelen gordijn naast de band,

floepten de lichten in de club weer aan en begon de muziek een dollé samba te spelen. Onmiddellijk togen een aantal paren dansvloerwaarts om zich in volle wellust over te geven aan de hotsklotsstijl van deze nieuwe Zuidamerikaanse dans.

— Waar zit je toch aldoor naar te kijken? vroeg Maryse enigszins verwijtend, toen Templar niet eens gemerkt scheen te hebben, dat de lichten weer waren ontstoken. Zie je een bekende of heb je soms „sjans”.

Templar draaide zijn hoofd om en keek zijn beide vrienden ernstig aan. Hij boog zich iets over de tafel heen en zei fluisterend:

— Dutchy is in de zaal.

— Dutchy?? herhaalde Collins verbaasd.

— Ja, hij zit daar rechts, helemaal in de hoek. Hij is in gezelschap van een jonge vrouw, die ongetwijfeld probeert iets te verdienen. Zie je hem?

— Ja, ja, ik zie ze zitten. Verduiveld nog aan toe, John, is dat even toeval. Wil je naar hem toegaan?

— Ik denk er niet aan, maar ik zou het wel prettig vinden wanneer hij onze aanwezigheid opmerkt. We moeten daar iets op proberen te vinden.

— Loop quasi onverschillig langs hem heen, en doe net of je hem niet gezien hebt. Hij zal je met zijn ogen volgen en naar ons tafeltje toekomen. Dacht je niet?

— Ik weet het niet, Phil, antwoordde Templar. Ik weet trouwens helemaal niet wat Dutchy precies van plan is.

— En ik dacht nog wel, dat jij er ook van overtuigd was, dat hij ons de buit zal proberen af te nemen.

— Zeker, dan ben ik nog van mening. Maar wat doet hij dan in vredesnaam in deze club?

— Zich amuseren natuurlijk, vond Maryse. Precies zoals wij.

— Dutchy is niet naar Bombay gekomen om zich te amuseren. Hij is voor zaken hier, als je het zo noemen wilt. In een nacht-club kan hij hier geen geld verdienen, alleen maar uitgeven.

— Weet jij op welke wijze hij tewerk gaat? vroeg Maryse. Dutchy zal er heus wel een bedoeling mee hebben om hier te komen. Denk je ook niet, Phil?

— Tja, wat zal ik er van zeggen. Ik ben het wel met John eens, dat hij hier weinig resultaten zal kunnen boeken wanneer het hem om onze buit te doen is.

Op dat moment verscheen er een ober aan Dutchy's tafeltje, die de Hollander iets in het oor fluisterde. Dutchy stond onmiddellijk op en volgde de ober naar de foyer.

— Ga hem achterna, Maryse, zei Templar. Jou kent hij niet waarschijnlijk, omdat jij steeds in het vliegtuig bent gebleven. Hij heeft je alleen op de drijvers zien staan toen wij de kisten omlaag lieten zakken. Toe, schiet op, en vertel ons wat hij gedaan heeft.

Maryse gehoorzaamde zonder tegenspreken omdat zij wist, dat in dergelijke aangelegenheden John's wil wet was. Ze verdween evenals Dutchy in de foyer en keerde enkele minuten later weer terug.

— Hij staat in een telefooncel te bellen, zei ze, weer plaats nemend.

— Hij werd dus waarschijnlijk opgebeld door iemand, stelde Templar vast. Dat betekent, dat hij de portier zijn naam heeft opgegeven omdat hij een telefoontje verwachtte. Phil, probeer jij van de portier te weten te komen welke naam hij opgegeven heeft.

Ook Collins gehoorzaamde en keerde niet terug voordat Dutchy zijn plaats aan het hoektafeltje weer had ingenomen.

— Weet je iets? vroeg Templar.

Phil Collins ging weer zitten en stak een sigaret op.

— Hij heeft de naam Stone opgegeven, antwoordde de Amerikaan. Bij het binnenkomen had hij de portier gezegd hem te waarschuwen wanneer er telefoon voor hem was. Daarbij had hij de naam Stone opgegeven, Mr. Stone uit Brisbane.

— Brisbane?

— Nou ja, dat is natuurlijk onzin van hem. Een mens moet toch ergens wonen en Dutchy schijnt voor de buitenwereld liever als inwoner van Brisbane dan van Port Blair door te gaan.

— Heb je niet gevraagd hoe laat hij binnenkwam? vroeg Templar.

— De portier zei, dat hij een half uurtje geleden gekomen was, antwoordde Phil Collins.

— Dat was dus om drie uur, want nu is het half vier. En wij waren hier om half twee. Hij is dus na ons gekomen.

Het was Maryse, die deze vlotte berekening had gemaakt, waarmede ze van Phil een knipoogje oogstte.

— Er hoeft natuurlijk niets achter te steken, zei Templar na enige tijd, maar toch zou het me heel wat waard zijn om te weten wie hem opgebeld heeft en wat er besproken is. Ik zou er bijna een eed op durven doen, dat het verband houdt met het zaakje waarvoor hij naar Bombay is gekomen, dus met ons.

— Daar is alle kans op, vond Collins. Maar het kan even goed iets anders zijn. Ik voel er veel voor om hem uit zijn tent te lokken, John.

— Je denkt toch niet, dat hij ons precies zal vertellen waarom hij hier is? Vergeet dat maar rustig, hoor. Dutchy lijkt me een verduiveld geslapen kereltje toe, die zijn mond heus niet voorbij zal praten.

— Je kunt nooit weten waar het goed voor is. Baat het niet, schaden doet het al evenmin.

— Oh, dacht je dat? Je schijnt te vergeten, dat Dutchy ons altijd nog de autoriteiten op ons dak kan sturen. Hij was er getuige van, dat wij Lehmann's eigendommen stalen en bovendien, dat Ravitz Lehmann in die kelder duwde, waardoor deze zijn nek brak. Ravitz was tenslotte een van de onzen. Voel jij er iets voor om in een moordzaak betrokken te worden en precies te vertellen wat wij met Lehmann's bezittingen hebben gedaan en waar vriend Ravitz zich bevindt. Wanneer wij de waarheid zouden vertellen over Ravitz' dood, zouden ze ons in het gezicht uitlechen.

— Dacht je dan werkelijk, dat Dutchy de politie er bij zou halen?

— Als zijn onderneming dreigt te mislukken? Waarom niet? Hij kan een anonieme brief schrijven of opbellen naar de politie. Hij gaat vrijuit en wij worden geknipt. Neen, Phil, ik voel er niets voor om hem te ontmoeten voordat hij uit eigen beweging naar ons toekomt. Hij zal heus wel weten waar het huis van Ravitz staat en als hij dus haast heeft zal hij er wel naar toe komen.

— Misschien is hij er vanavond al geweest, meende Maryse. Bel James eens op.

Templar schrok even, keek van het meisje naar zijn vriend en knikte dan, terwijl hij zijn sigaret uitdoofde in het glazen asbakje.

— Ja, dat is een idee. Ik zal James even opbellen om te vragen of er iets bijzonders geweest is.

Hij stond onmiddellijk op en verdween in de foyer. Vijf minuten later keerde hij terug. Zijn gezicht stond betrokken. Zwijgend nam hij plaats aan het tafeltje, riep de ober en vroeg om de rekening.

— Is er iets, John? vroeg Maryse.

Templar nam enkele bankbiljetten uit zijn zak en legde deze op het zilveren bordje, waarop de ober de rekening had gepresenteerd.

— Kom, zei hij slechts, we kunnen beter gaan.

In de wagen kon Maryse haar nieuwsgierigheid en bezorgdheid niet langer beteugelen.

— John, zeg dan in vredesnaam wat er is, riep ze uit.

— Ik heb James opgebeld doch ik kreeg geen antwoord. Er moet iets met hem gebeurd zijn, want ik had hem verboden het huis te verlaten. We moeten onmiddellijk terug. Ga jij ook mee terug, Phil?

— Dat spreekt toch vanzelf, John, antwoordde de Amerikaan, die achterin zat. We hebben nu al zoveel avonturen meegemaakt, dat ik dit laatste bedrijf ook niet zal willen missen.

— Ik vraag me af, wat er gebeurd kan zijn, zuchtte Templar.

Er waren twee mensen, die Templar antwoord hadden kunnen geven op deze vraag. Namelijk James Parker zelf en Dutchy....

—o—

Om precies negen uur die avond was Dutchy in de woning van Mike O'Hara verschenen. Er zaten zes mannen in de grote achterkamer, die blauw stond van de sigarettenrook.

— Jongens, begon O'Hara, dit is Mr. Steenbergen. Deze naam is nogal moeilijk voor jullie om uit te spreken en daarom noemen jullie Mr. Steenbergen maar de „baas”, hetgeen bovendien voorzichtiger is ook.

Dutchy zette zijn panama hoed af en ging zitten aan het hoofd-einde van de tafel, terwijl Mike naast hem plaats nam.

— Dutchy, begon de Amerikaan, ik zal de jongens even aan Peter Locke en Lewis Horner; deze twee zijn Engelsen: Alan je voorstellen. Deze drie zijn Amerikanen: Michael Hervey, Clarck en Fred Sadler en dit is de Belg Jean Dupuis. Ik zou zeggen, ga je gang....

Dutchy stak zorgvuldig een grote sigaar op en blies enkele geurige rookwolken naar het gebladderde plafond.

— Well, boys, begon hij op zachte, doch duidelijke toon, ik vermoed, dat Mr. O'Hara jullie al verteld heeft waar het zo ongeveer om gaat. Het gaat mij om de bezittingen van een zekere Mr. Lehmann, die dood is, en die in het bezit zouden zijn van een zekere Lawrence Ravitz. Ravitz woont in Malabar Hill, een voorstadje van Bombay en Mr. O'Hara zal jullie wel het juiste adres kunnen zeggen. Naar hij mij verteld heeft is dat huis nogal stevig gebouwd en verdedigd. Er staat een drie meter hoge betonnen muur omheen en de toegangen zijn verdedigd met alarminstallaties. Het gaat er nu om in dit huis door te dringen en het van boven tot beneden te doorzoeken. De bezittingen van Mr. Lehmann zaten in vijf houten kisten en ik ver-

moed, dat deze kisten ergens in het huis van Ravitz opgeslagen staan. Ga naar het huis van Ravitz, doorzoek het van de kelder tot de zolder en breng mij de bezittingen van Mr. Lehmann. Dat is alles.

Hij hield op met spreken en trok een goed gefourneerde portefeuille uit zijn broekzak. Hij telde zes biljetten van tien pond uit en schoof de mannen er elk een toe.

— Dit is jullie honorarium voor vandaag. Voor iedere dag, die jullie langer in dienst mochten blijven krijgen jullie eveneens de man tien pond uitbetaald. Bovendien stel ik een niet onbelangrijke premie ter beschikking wanneer de bezittingen van Lehmann mij worden overhandigd. Mr. O'Hara kan jullie wel vertellen welke maatregelen ik denk te nemen wanneer mocht blijken, dat iemand mij probeert te dwarsbomen. Hij kent mij lang genoeg om te weten, dat ik geen gemakkelijke vent ben in dergelijke gevallen. Heeft iemand nog iets te vragen?

— Gaat Mike O'Hara met ons mee? vroeg Peter Locke.

— Ja, Mike O'Hara heeft de leiding. Jullie moeten zich naar zijn richtlijnen schikken en zijn bevelen opvolgen. Indien ik tevreden ben over jullie werk kunnen wij wellicht in de toekomst meer samen werken.

Hij stond op en ging achter Mike staan. Hij legde zijn beide handen op de schouders van de Amerikaan en zei:

— Mike, ik verlang, dat jullie terstond beginnen. Probeer tegen middernacht de villa van Ravitz binnen te dringen en breng mij telefonisch rapport uit. Ik zal je nauwkeurig opgeven waar je mij vanavond kunt bereiken. Wil je noteren?

— Ga je gang maar, Dutchy.

— Tot twaalf uur ben ik in mijn hotel, het Imperial, daarna zal ik tot drie uur 's morgens in Ciro's Bar zijn en vanaf drie uur kun je me bereiken in „Carrols”. Is dat duidelijk?

— Okay, Dutchy. Ik heb het genoteerd. Ga je weg?

— Ja, ik ga weg want ik heb een afspraak. Wees voor alles voorzichtig, noem tegenover niemand mijn naam en zorg er voor geen bloedbad aan te richten wanneer er eventueel geschoten moet worden. Liever heb ik, dat er helemaal geen gebruik van vuurwapens wordt gemaakt. Okay, boys, ik wens jullie succes.

Even later verliet hij O'Hara's woning aan de zuidrand van de stad.

Mike O'Hara begon nu het plan de campagne op te stellen. Hij had inmiddels een betrekkelijk nauwkeurige plattegrond van het huis gemaakt, omdat hij er die middag omheen was gelopen. Hij had natuurlijk niet het huis zelf kunnen zien, doch hij wist dat er twee stalen deuren in de betonnen muur zaten.

Vervolgens was hij in een hoge boom geklommen, die ongeveer veertig meter van de muur verwijderd stond en had vanaf deze plaats de tuin en het huis kunnen overzien. Op dat moment zaten er twee mannen en een meisje onder een parasol in de tuin.

— Als we eenmaal aan de andere kant van die muur zijn, verklaarde O'Hara, is de rest kinderspel. De toegangen tot de tuin zijn natuurlijk door alarminstallaties beveiligd. Daarom is het zaak een andere weg te zoeken. We gaan in twee wagens naar Malabar Hill en parkeren ze in het bos. We nemen twee ladders mee. De ene zetten we tegen de muur op en de andere laten we aan de andere zijde van de muur zakken. Daarna klimmen we er over. We kunnen wel zien of er op de muur ook alarmdraden liggen. In dat geval moeten we die doorbranden. We nemen in elk geval enkele snijapparaten mee, revolvers en lampen en touw om de bewoners te binden. We vertrekken hier om elf uur, zodat we tegen half twaalf in Malabar Hill zijn en op ons gemak de omgeving op kunnen nemen. Er zal werkelijk heel veel van deze onderneming afhangen. De baas betaalt zijn mensen goed, hetgeen jullie trouwens wel gemerkt hebben. Tien pond per dag per man is een vermogen. En vergeet vooral niet, dat er een aanzienlijke premie op jullie ligt te wachten indien we slagen. Laten we nu de werktuigen in orde gaan brengen. Kijken jullie de snijapparaten na, neem revolvers, vul de magazijnen en neem reservepatronen mee. Doe nieuwe batterijen in de toortsen en zorg dat we voldoende touw meenemen. Iemand iets te vragen?

— Is het niet beter om de wagens de tuin in te rijden wanneer we eenmaal aan de andere kant van de muur zijn? vroeg Clark. In geval van onraad kunnen we er dan onmiddellijk vandoor gaan.

— Ik weet niet of we de stalen deuren open kunnen krijgen, zei O'Hara. Dat kunnen we later nog wel zien.

— Wilde je niet iemand bij de wagens achter laten? vroeg Sadler.

— Neen, we zijn met ons zevenen en hebben net mensen genoeg om in enkele uren het hele huis grondig te doorzoeken. Jullie doet het werk, terwijl ik wel op de uitkijk blijf staan. Maak je niet bezorgd. Hoofdzaak is, dat we ongezien over die muur heen komen.

Om precies elf uur vertrokken de beide auto's met de gangsters van Mike's huis in Zuid-Bombay. Alle benodigdheden lagen er in, ladders, lampen, touw, snijapparaten, reserve-batterijen, revolvers, patronen, maskers, etc. etc. In snelle vaart ging het om de stad heen in de richting van het aangrenzende

Malabar Hill, het centrum der Parsische vuuraanbidders, waar deze sekte haar „Toren des Zwijgens” hebben opgericht en waarop zij hun doden achterlaten om door de gieren te worden vervolgd.

Tegen half twaalf bereikten de wagens het landhuis van Ravitz, dat op het hoge rotsplateau aan de kust van de Arabische Zee stond gebouwd. Enkele honderden meters voor het landhuis reden de mannen de wagens het bos in en liet ze hier achter. Alle werktuigen en benodigdheden werden meegenomen en nadat men zich er van had overtuigd, dat er niemand op de plek te zien was begaven de mannen zich naar de achterzijde van de villa, waar zij een der ladders tegen de drie meter hoge betonnen muur opzetten.

Hervey klom snel naar boven en greep de ladder, die men hem aanreikte. Vlak achter hem kwamen Locke en Horner. Toen deze laatste aan de andere kant van de muur op het gras stapte verscheen O'Hara als laatste boven de muur. Er hadden weliswaar alarmdraden op de muur gelegen, doch men had er gemakkelijk overheen kunnen stappen, zodat het niet noodzakelijk was ze door te branden.

— Nu kunnen we ook de wagens niet naar binnen rijden, zei Locke fluisterend.

— Hoeft ook niet, antwoordde Hervey. Laat O'Hara de ladder aan de andere kant van de muur binnen halen, anders kan dit argwaan wekken bij voorbijgangers.

Toen de zeven mannen op het gazon stonden, wachtte men enkele ogenblikken om de omgeving op te nemen. Er straalde slechts licht uit één venster naar buiten, hetgeen het vermoeden wekte, dat de meeste bewoners reeds naar bed waren.

— Vooruit jongens, commandeerde O'Hara. Wij met zijn vieren nemen de voordeur en jullie drieën gaat door de achterzijde naar binnen, doch niet voordat jullie weten, dat wij binnen zijn. Sla gerust een ruit in.

De ploeg splitste zich in tweeën en O'Hara met de zijnen stiepfelden op het brede bordes van het landhuis toe. Hij legde zijn vinger op de mond, trok zijn revolver en beduidde zijn vrienden hetzelfde te doen.

— Ik zal aanbellen, zei hij. Als er open gedaan wordt dringen we onmiddellijk naar binnen.

O'Hara wachtte totdat hij wist, dat de anderen de achterzijde van het huis bereikt konden hebben en drukte toen op het witte knopje van de elektrische bel. Er weerklonk een zacht rinkelend geluid aan de andere zijde van de eikenhouten deur en geen halve minuut later ging de deur open. Er verscheen een reusach-

tige gestalte in de opening, die even vreemd opkeek toen hij in de vier revolverlopen keek. James voelde zich bedreigd en wilde onmiddellijk de deur dichtsmijten, doch O'Hara was al naar binnen gesprongen en had James opzij geduwd. In minder dan geen tijd waren ook de overige drie binnen en werd de deur gesloten.

Er brandde licht in de ruime hall en James had nu beter gelegenheid om de ongenode bezoekers wat scherper op te nemen. Hij herkende niemand van hen, doch zag wel duidelijk, dat hij niet met zendelingen te doen had, die hem het Evangelie kwamen verkondigen.

— Bindt hem, jongens, beval O'Hara.

Twee mannen traden naar voren met een klouw touw, doch James was geenszins van plan zich zonder slag of stoot over te geven. Toen Hervey een lus om zijn handen wilde gooien plaatste hij zijn enorme hand tegen 's mans borst en slingerde hem uit alle macht tegen zijn beide vrienden aan. Dezen tuimelden eveneens achteruit en onmiddellijk greep de reus O'Hara in zijn strot. De Amerikaan begon te gillen en wilde zijn revolver op de borst van zijn belager richten, doch de reus sloeg hem het wapen uit de hand en diende hem een dreunende upper-cut toe, die de Amerikaan door de knieën deed zakken. James ving het slappe lichaam van de aanvoerder evenwel onder de oksels op en slingerde het uit alle macht tegen de overige drie mannen, die zich juist gereed maakten om opnieuw tot de aanval over te gaan. Niemand scheen veel zin te hebben om van zijn wapen gebruik te maken, aangezien een moord altijd nog zwaarder gestraft wordt dan huisvredebreuk.

Het slappe lichaam van O'Hara kwam tegen de drie mannen op en deed hen nog enkele stappen naar achteren wijken. Op dat moment weerklonk vanuit de achterzijde van het huis glasgerinkel. En toen vloog er een deur open en stormden drie mannen de hall in.

James rende op hen toe, de revolver van O'Hara in de hand en loste in blinde woede een schot. Er klonk een gil, iemand sloeg tegen de grond en een ander struikelde over hem. James pakte de derde, hief hem ver boven zijn hoofd en slingerde hem uit alle macht tegen zijn eerste drie vijanden aan. Deze schenen er niet veel voor te voelen om steeds maar weer dienst te doen als stootblok voor levenloze lichamen en daarom begonnen zij van tactiek te veranderen. Zij splitsten zich in drieën en kwamen vanuit verschillende hoeken van de hall op James toe. De reus stond met de revolver in de hand en liet het wapen een cirkel beschrijven, waardoor een der mannen onder schot kwam. Toen

een van de gangsters te dicht op James toekwam haalde hij de trekker over en loste een schot in 's mans buik. Toen klonk er weer een schot, doch dit kwam uit een vijandelijke revolver. James greep naar zijn schouder, loste nog een schot en voelde toen, dat er een zwaar voorwerp op zijn achterhoofd terecht kwam. Zelfs James' schedel was niet tegen een dergelijke aanraking bestand en hem bleef niets anders over dan het bewustzijn te verliezen en sterretjes te gaan tellen. Wat er daarna gebeurde heeft James nooit geweten, maar een verborgen opgestelde filmcamera zou een vreemde scène hebben kunnen opnemen.

Er lagen welgeteld drie mannen op de vloer van de hall en de andere vier waren bezig hun ledematen en hoofden te wrijven. Ze keken allemaal een beetje vreemd en het was duidelijk aan hun gezichten te zien, dat ze naar de overige vijanden keken. Want volgens hun gevoel hadden ze slag geleverd met een enorme overmacht. Ze konden evenwel slechts een enkele tegenstander in de hall ontdekken en langzaam groeide bij hen het respect voor de bovennatuurlijke lichaamskrachten van deze gevelde eik.

Het was evenwel niet het geschikte ogenblik voor uitingen van respect en waardering en toen Hervey zag, dat O'Hara nog steeds niet tot de wereld was teruggekeerd knielde hij naast hem neer en begon hem door elkaar te schudden.

— Hé, Mike, wordt eens wakker. We hebben heus wel wat anders te doen dan slapen, hoor. Slapen doe je maar in je eigen tijd, op het ogenblik verdienen we tien pond per dag.

De ogen van de „mandoer" gingen langzaam open en enkele minuten later stond hij weer verticaal. Hervey had inmiddels een onderzoek ingesteld naar de andere gesneuvelden en had moeten constateren, dat het buikschot bij Sadler was „aangekomen" en dat Horner ook een behoorlijk gaatje in zijn nek had.

— Hoe is hun toestand, Michael? vroeg O'Hara. Gevaarlijk?

— Als ze niet gauw geholpen worden kunnen ze hun testament wel maken, antwoordde Hervey. Sadler is bezig dood te bloeden en Horner heeft ook al een litertje of twee verloren. Wat moeten we doen? Teruggaan?

— Nooit, riep O'Hara woedend uit. We moeten ze in God's naam maar zo lang hier laten liggen totdat we klaar zijn met ons werk. Als ze er aan gaan kan ik er ook niets aan doen. Het stond hun vrij om te schieten, maar ze slikten zelf liever een blauwe boon. Kom, jullie met zijn beiden gaan naar boven en wij zullen de benedenverdieping voor onze rekening nemen.

Zorg er voor, dat eventuele andere aanwezigen onmiddellijk buiten werking worden gesteld.

— Als er andere bewoners geweest waren hadden die hun slaperige gezichten wel laten zien, meende Clark. Het trommelvuur was niet van de lucht.

— Vooruit, jongens, opschieten. . . .

Het werk nam een aanvang. Alles werd grondig doorzocht, kamers, kasten, de kelder, bovenverdieping, tuinhuis, doch er werd niets gevonden, dat op kisten met juwelen en geld leek.

Uitgeput en drijfnat van het transpireren kwamen de mannen weer in de hall bij elkander. O'Hara knielde bij Sadler neer en moest constateren, dat de levensgeesten waren geweken. Horner was er beroerd aan toe, doch hij haalde niettemin nog adem.

— Niets. . . . niets. . . . en nog eens niets, bromde O'Hara. Alles is voor niets geweest. Twee dooien, acht blauwe ogen en geen zilveren ringetje hebben we gevonden.

— Er valt niets aan te doen, meende Hervey. Laten we in vredesnaam maken dat we hier weggomen, want ik voel er niets voor om straks ingerekend te worden in de nabijheid van een lijk. Wat doen we met Horner. Nemen we hem mee of moeten we hem maar achterlaten als gezelschap voor Sadler?

— Horner nemen we mee, zei O'Hara:

— Je bent gek, als je dat doet, Mike, riep Dupuis woedend uit. Horner gaat straks toch de laan uit en dan zitten wij met een lijk. Laat het hier achter. Het is jammer voor hem maar wij kunnen hem niet meer redden.

— Horner gaat mee, zei O'Hara streng.

— Dan neem je hem zelf maar op je schouders, antwoordde Dupuis kwaad. Ik ben niet van plan om door jouw sentimentele gedoe in moeilijkheden te komen, begrijp je.

O'Hara kwam woedend op de Belg toe en ging vlak voor hem staan, zijn revolver in de hand.

— Vind je twee lijken niet voldoende, Dupuis, siste hij tussen zijn tanden.

— Meer dan voldoende, antwoordde de Belg brutaal.

— Dan moet je je valse gebit op elkaar houden anders komt er nog een lijk bij. Begrepen?

— O'Hara, mengde Hervey zich in het gesprek. Dupuis heeft werkelijk gelijk. Ik heb Horner even onderzocht, maar er is geen redden meer aan. Binnen een half uur is hij de pijp uit en dan zitten wij met een lijk. Wat wil je er mee doen? Een staatsbegrafenis geven? Of hem verkopen aan een handelaar in verse waar?

— Houd je sm. . . ., Michael, riep O'Hara woedend uit. Hor-

ner gaat mee zolang hij nog leeft en daar blijft het bij.

— Dan zul je toch voort moeten maken, meende Locke, want Horner ligt te zieltogen. Je kunt zien, dat het afloopt.

O'Hara was met grote stappen bij de stervende en zag, dat Locke gelijk had. Horner snakke naar adem, terwijl onophoudelijk bloed uit de wonde in zijn nek gutste. Ook uit zijn mond parelde een dun draadje bloed.

— Okay, boys, gaf O'Hara toe, Horner is verloren. We zullen hem achterlaten. En nu als de bliksem naar de wagens voordat wij ook nog rommel krijgen.

Snel verlieten de vijf mannen het landhuis van Ravitz. Ze klommen met behulp van de twee ladders over de betonnen muur en bereikten even later de wagens, die onmiddellijk terugreden naar Bombay.

Terug in de woning van O'Hara belde deze onmiddellijk Dutchy op in „Carrols” om hem te vertellen, dat de hele boel was misgelopen. De Hollander was allerm minst tevreden geweest, doch geen van zijn huursoldaten kon er iets aan doen wanneer de buit niet in het huis van Ravitz lag opgeslagen en nog minder wanneer een reus van een kerel twee kameraden neerschoot.

— Okay, zei Dutchy, ik kom morgenmiddag tegen vier uur bij je, Mike.. Zorg, dat de jongens er ook zijn.

Toen hing hij op om naar zijn tafeltje in de nachtclub terug te keren.

Tien minuten later rinkelde in het huis van Ravitz de telefoon. Horner had toen reeds de geest gegeven en kon niets meer horen en James was nog steeds niet teruggekeerd van zijn reis naar het sterrenland, zodat ook Templar ontevreden naar zijn tafeltje in de nachtclub moest terugkeren om de gezellige avond terstond op te breken.

Het toneeltje, dat hem in de hall van Ravitz' woning stond te wachten, hebben wij reeds uitvoerig genoeg beschreven. Onnodig te zeggen, dat hij danig ontstemd was over de aanwezigheid van twee lijken en ongeveer acht liter bloed, die op de vloer van de hall ten toon gespreid lagen.

Het duurde niet lang of men had James tot bewustzijn teruggebracht en met behulp van een groot glas cognac verdreef men de laatste sterretjes uit zijn nevelig brein.

— Wat is er in vredesnaam precies gebeurd, James? vroeg Templar bezorgd.

— Ik heb twee knapen aan stukken geschoten, sir, luidde het eenvoudige antwoord van de reus. Ze waren met zijn zevenen. Vier kon ik er buiten gevecht stellen, doch de overige drie moest ik met rust laten.

Hij vertelde nauwkeurig wat er gebeurd was sedert de onbekende mannen zich aan het huis hadden gevoegd. Vanaf het moment, waarop hij een zwaar voorwerp op zijn schedel had voelen neerkomen, kon hij zich niets meer herinneren.

— Een fraaie boel, meende Templar. Oh, James, jou treft geen blaam. Je hebt je kranig verdedigd tegenover een overmacht van zeven man. Maar het beroerdste is, dat wij met de lijken opgescheept zitten. Die moeten we zo spoedig mogelijk kwijt en dan moet de hall grondig gereinigd worden. Het lijkt wel een abattoir waar tien koeien geslacht zijn. Je kunt er letterlijk zwemmen in het bloed.

— Mij lijkt het beste, sir, meende James, dat ik onmiddellijk de lijken naar beneden breng en ze in de boot laad om ze op zee overboord te zetten met een aantal stenen aan hun lichaam. Anders zie ik ook geen oplossing.

— All right, James, breng ze naar beneden in de zeilen, die in de garage liggen. Verzwaar die met stenen en zet ze op zee overboord. Wij zullen met ons drieën onmiddellijk de hall reinigen, opdat alle sporen zullen worden uitgewist. Kom, jongens, iedereen de handen uit de mouwen.

James toog naar de garage, waar enkele grote stukken zeildoek lagen, die hij mee naar binnen nam. Hij rolde de beide lichamen er in, tezamen met een aantal grote stenen uit de tuin, waarna hij het geheel tot een groot pak dichtbond. Samen met Collins bracht hij de levenloze last met de lift naar beneden, waar het witte motorjacht van wijlen Ravitz in de kunstmatig aangelegde ondergrondse haven gemeerd lag.

Een uur later spatte het water van de Arabische Zee even hoog op en dan sloten de golven zich weer. Horner en Sadler waren voor altijd verenigd....

HOOFDSTUK III.

Waarin Dutchy er een kinderlijk behagen in schept met een lift op en neer te gaan en Mike O'Hara plotseling twintig jaar ouder dient te worden.

— Dit is onmiskenbaar het werk van Dutchy geweest, meende Templar toen hij met zijn vrienden de volgende morgen aan het ontbijt zat.

Ze waren die morgen eerst om zeven uur naar bed gegaan en men had tot bij twaalven geslapen. Ook Collins had de nacht in het landhuis doorgebracht.

— Ik zou er ook een eed op durven doen, dat onze vriend Dutchy hiervan de oorzaak is, zei Phil Collins. En het staat nu wel vast, dat ze op zoek zijn geweest naar de schatten van Lehmann. Het schijnt, dat Dutchy met een hele bende naar Bombay is gekomen, want James sprak over zeven man.

— Dat hoeft niet, meende Templar. Het komt vaak voor, dat een bendeleider in een andere streek een aantal zware jongens huurt om een of ander zaakje op te knappen. Het loopt altijd veel te veel in de gaten wanneer een hele bende een schoolreisje gaat maken. In elk geval heeft Dutchy iets van zich laten horen. Zelf was hij er natuurlijk niet bij, want wij zagen hem om drie uur in Carrols en hij zag er toen niet uit alsof hij zojuist van het slagveld teruggekeerd was. In elk geval voel ik er nu veel voor, persoonlijk contact met hem te gaan zoeken en hem voor een dilemma te zetten.

— Welk dilemma? vroeg Maryse.

— Of hij trekt onmiddellijk aan zijn benen en gaat met het eerstvolgende vliegtuig terug naar Rangoon of ik stuur hem zijn beide benedeleden achterna.

— Dacht je dat Dutchy daar bang voor was? vroeg Collins.

— Dat zullen we af moeten wachten. Ik kan je wel verzekeren, dat ik vanzelfsprekend helemaal niet van plan ben Dutchy te liquideren of iets dergelijks. Als er een grote tegenstander is van bloedvergieten dan ben ik het wel. Komt het daarentegen in bepaalde gevallen voor, dat men zich moet verdedigen, dan kan het gebruik van vuurwapens een dusdanig effect hebben,

dat de dood er mee gemoeid is omdat men niet altijd gelegenheid en tijd heeft nauwkeurig te richten. Maar het gaat mij er alleen om Dutchy schrik aan te jagen.

— Maar Dutchy zal zich niet laten afschrikken zolang er nog enkele millioenen voor hem liggen te verdienen. Hij zal doorzetten tot het bittere einde.

— Maar Dutchy heeft nu toch wel gemerkt, dat de schatten niet in deze villa verborgen zijn, meende Maryse. Hij zal een andere tactiek gaan volgen.

— Dat is helemaal niet noodzakelijk, Maryse, vond Templar. Hij kan als volgt redeneren: Mijn mannen hebben nu weliswaar de schatten niet gevonden, doch dat wil helemaal nog niet zeggen, dat ze er niet waren. Ze kunnen zo goed verborgen zijn, dat mijn mannen ze niet konden vinden. Volgens mij bouwt hij op die theorie voort. We zullen wel zien hoe de zaak zich verder zal ontwikkelen.

— Waarom wachten tot hij nog meer moeilijkheden gaat maken? vroeg Maryse. We kunnen het beste onmiddellijk naar huis terugkeren met de schatten. Ik zal me daarna veel rustiger voelen. Waarom blijven we hier rondhangen, als lokaas voor allerlei gepeupel.

— Hoe wil je naar huis terugkeren, kindejelief? vroeg Templar. Passage bespreken op een boot en de vijf kisten onder onze arm mee nemen?

— Er is toch wel een andere oplossing, John, meende Collins. Ik heb de beschikking in mijn luchtvloot over twee Catalinavliegboten. Ik kan er een hier vlak voor de deur laten landen, jullie kunt aan boord gaan met de kisten en naar Engeland vliegen.

Templar gaf niet dadelijk antwoord. Dat was inderdaad een heel goed idee van Phil Collins. De vliegboot kon vlak tegenover de tunnel landen en men kon de kisten met behulp van het motorjacht aan boord brengen.

— Nu? vroeg Phil. Wat zeg je van dat idee?

— Ja, dat is lang niet gek, gaf Templar toe.

— Doe heus maar geen moeite, Phil, zei Maryse. Het is John's bedoeling helemaal niet om er zo snel en zo veilig mogelijk met de kisten tussenuit te knijpen. Integendeel, hij zoekt het avontuur, een gevaarlijke tegenstander met wie hij de strijd kan aandoen. En die schijnt hij nu weer gevonden te hebben in Dutchy. Dacht je niet.

— Ik ben bang, dat ik je gelijk moet geven, Maryse, bekende Phil. John is nu eenmaal een avonturier in hart en nieren en zelfs jij zal niet in staat zijn hem op andere ideeën te brengen.

— Oh, ik heb er geen bezwaar tegen, dat John zo af en toe zijn hart eens ophaalt in een of ander opwindend avontuur, maar hij weet niets anders meer te doen. Nergens anders interesseert hij zich voor, alleen maar avonturen en nog eens avonturen. Ik word er af en toe wel eens beu van. Dat mag je gerust weten. Wat schiet je er mee op? Zeker, je verdient er iets mee, maar vandaag of morgen lig je op je rug omdat een of andere gangster niet goed kon mikken, of misschien wel juist te goed.

— Jongens, luisteren jullie nu toch eens goed. Maryse, jij weet niet half wat jouw voorstel inhoudt. Door er thans vandoor te gaan met de schatten zou ik me een lafaard tonen. Dutchy is vannacht tot de aanval overgegaan en hij heeft moeten terugtrekken. Hij zal opnieuw tot de aanval overgaan en ik weiger de vlucht te nemen. Dat zou betekenen, dat ik bang voor hem ben, en dat is het laatste wat ik zou willen doen suggereren.

— Ik heb liever te doen met een levende lafaard, dan met een dode held, meende Maryse.

— Neen, Maryse, kwam Phil zijn vriend te hulp, ik kan John's standpunt nu wel begrijpen. Ik geloof zelfs, dat ik in zijn plaats hetzelfde zou doen. John weigert te wijken, ook al is zijn tegenstander tien maal zo sterk als hijzelf is.

— All right, all right, zuchtte Maryse. Laten we er niet verder over kibbelen. We blijven in Bombay tot de laatste man van Dutchy's bende verslagen is en dan trekken we met wapperende vaandels en slaande trom terug naar het vaderland. Wie wil er nog thee?

De beide mannen moesten plotseling lachen om deze laatste opmerking, die niets met het gesprek alszodanig had te maken. Maar thee namen ze alle twee en daarna gingen de beide mannen op het bordes in de zon zitten om te genieten van een sigaret.

— 0 —

In het kamp van de vijand werd die middag krijgsraad gehouden. De bespreking stond onder persoonlijke leiding van Dutchy, die zijn volgende plannen uiteenzette.

— Het betekent niets, dat we deze eerste keer zijn verslagen. Juist het feit, dat er niets, maar dan ook niets van waarde is gevonden is voor mij het overtuigende bewijs, dat zich de schatten in dat huis bevinden. Misschien zijn wij ook wel een beetje overhaast te werk gegaan. Toegegeven. Ditmaal zullen we het anders opzetten. Mike heeft vanmorgen twee plaatsvervaarders voor Horner en Sadler opgedoken en die zitten momenteel in

een hoge boom tegenover het landhuis van Ravitz, gewapend met sterke kijkers. Zij zullen ons vanavond nauwkeurig verslag uitbrengen van hetgeen zij gezien hebben. De man, die jullie gisteravond in de villa gezien hebben is in geen geval Ravitz. Ravitz is klein en corpulent, terwijl deze vent een reus was, zoals jullie zeggen. Dat betekent, dat Ravitz gisteravond niet thuis was. Misschien is hij op reis, misschien was hij uit. Onze uitkijkposten in de boom zullen ons nauwkeurig op de hoogte houden. Zodra wij vernemen, dat Ravitz thuis is, zal ik een onderhoud met hem hebben. Niet zo'n gezellig babbeltje, maar ik zal hem onder bedreiging van een revolver dwingen ons de schatten van Lehmann uit te leveren. Ik weet, dat hij Lehmann vermoord heeft, ik was ooggetuige en er waren nog meer ooggetuigen, die zich in Port Blair bevinden. Ravitz weet dat, en hij zal er niets voor voelen zich voor een gerechtshof te verantwoorden wegens moord. Neen, dit kunnen jullie gerust aan mij overlaten.

— Maar als jij het werk gaat doen kunnen wij wel inpakken, meende Mike O'Hara. Dan heb je ons niet meer nodig en kunnen wij beter naar een ander baantje uitzien.

— Jullie hebben niets te zeggen zolang ik iedere dag tien pond aan elk betaal. Ik was nauwelijks binnen of ik heb jullie betaald, gisteren en vandaag. Morgen zal het evenzo gaan. Wat kan het jullie schelen of jullie er niets voor behoeven te doen? Heb jij er bezwaar tegen, Mike?

— Neen, op die manier niet. Maar hoe zit het dan met de premie?

— Ook dat komt in orde. Dutchy houdt zijn woord tegenover vrienden, dat moet je weten, Mike. We kunnen op dit ogenblik niets anders doen dan afwachten tot we berichten doorkrijgen van de uitkijkposten. Zodra er werkelijk iets bijzonders geschiedt in de villa van Ravitz, zal een van de jongens naar beneden klimmen en ons opbellen in de dichtstbijzijnde telefooncel.

— Als ik het goed begrijp, zei Mike O'Hara, ben je dus van plan om naar Ravitz toe te gaan en hem het vuur na aan de schenen te leggen. Maar, ga je alleen naar hem toe?

— Neen, daar denk ik niet aan. Naar wat ik van jullie gehoord heb hoef ik me geen illusies te maken omtrent een gevecht van man tegen man met die reus. Ik beschik bovendien toch niet voor niets over een lijfwacht, die me tachtig pond per dag kost?

— Okay, zei Mike, het komt dus hier op neer, dat wij je zullen moeten vergezellen?

Dutchy begon zachtjes te grinniken en kneep zijn varkens-oogjes iets toe.

— Je schijnt er niet veel voor te voelen, hè, om nog eens die reus te ontmoeten. Nou, maak je niet bezorgd, Mike. Je zult eens zien hoe ik dat mannetje buiten gevecht stel.

En zo ging het gesprek voort. Men besprak het voor en het tegen van een eventueel tweede bezoek aan de villa van Ravitz en tegen half zeven ging men uit elkaar om tegen acht uur weer ter plaatse terug te komen.

Maar Dutchy ging niet naar zijn hotel om — zoals men zou kunnen verwachten — het diner te gebruiken. Hij nam daarentegen een taxi en liet zich naar de haven rijden. Hier huurde hij onder een cautie van vijftig pond een kleine motorboot, waarmede hij de haven uitvoer.

In de verte zag de Hollander reeds de heuvels van Malabar Hill tegen de hemel afsteken. Daar lag ook het landhuis van Ravitz, en daar bevonden zich de schatten van Lehmann. Want Dutchy was er nog steeds zeker van, dat het vermogen van zijn oude vriend nog onder Ravitz' berusting was.

Na een half uurtje gevaren te hebben kreeg hij het landhuis in het oog. Het stond op een uitstekende punt van het rotsplateau en was reeds van verre duidelijk zichtbaar. Door zijn kijker nam hij het terrein op en constateerde, dat er aan de achterzijde van het huis, dat op de zee uitkeek, geen levende ziel te bekennen was. In een wijde boog voer hij om de rotspunt heen en toen wendde hij plotseling de steven en keerde terug. Hij stuurde het bootje vlak langs de rotswand, zodat hij vanuit het huis niet gezien kon worden en stopte even later voor de ingang van de door Ravitz aangelegde tunnel, die naar het ondergrondse haventje leidde.

Toen hij langs het huis voer, had hij de ingang van de tunnel opgemerkt en intelligent als hij was, besloot hij deze ingang aan een nauwkeuriger onderzoek te onderwerpen.

Langzaam liet hij het bootje keren, zonder gebruik te maken van de motor. Met behulp van een roeiriem stuurde hij naar binnen, waar het donker was als de nacht. Doch op de voorplecht van het wankele vaartuig zat een elektrische lamp, die op de motor was aangesloten en weldra boorde zich een tamelijk zwakke lichtstraal door de zwarte duisternis.

Na ongeveer zestig meter gevaren te hebben ontdekte hij een mooi, wit motorjacht, dat aan de kade van een geïmproviseerd haventje gemeerd lag. Het was een soort platform, dat ongeveer vier meter breed was. Dutchy duwde het bootje naar de kant en bond het vast aan een ijzeren haak, die in de rotswand geslagen was. Behendig sprong hij op het platform en bekeek het jacht van alle kanten.

Het duurde evenwel niet lang of hij ontdekte de liftschacht. Voorzichtig boog hij zich naar voren en staarde omhoog. Het was alles duisternis wat hij zag. Doch zijn gezond verstand zij hem, dat daar ergens hoog boven zijn hoofd een liftkooi moest hangen.

Doch hoe het ding naar beneden gekregen? Op het paneel zat een grote, zwarte knop en voor hij goed en wel wist wat hij deed had Dutchy er op gedrukt. Boven hem weerklonk een zacht gezoem en hij zag hoe de kabels in beweging kwamen.

De lift kwam langzaam naar beneden.

Toen de open kooi voor hem stilhield wist Dutchy niet of het wel verstandig zou zijn verder te gaan. Zeker, deze lift zou hem naar het binnenste van het landhuis kunnen brengen. Doch daar bevond zich ook die reusachtige mannetjesputter, die de strijd had durven aan te binden met zeven zware jongens. Tenslotte had hij A gezegd en moest hij nu ook maar B zeggen.

Dutchy stapte in de kooi en haalde een handle over. Traag kroop de lift omhoog en na een eeuwigheid — zo scheen het hem toe althans — stopte het gevaarte voor een kleine, vierkante ruimte.

Toen kreeg Dutchy plotseling een ingeving. Langs deze weg zou men het landhuis kunnen betreden en daardoor de hele versterking rondom het huis links laten liggen. Ware het niet veel verstandiger onmiddellijk terug te keren om straks met de jongens gezamenlijk langs deze weg het huis binnen te dringen?

Dutchy vond dit idee lang niet gek en terstond gooide hij opnieuw de handle om en liet zich zakken. Toen hij weer op het platform stond probeerde hij door op de zwarte knop te drukken de liftkooi weer omhoog te krijgen, hetgeen evenwel niet mocht gelukken.

Dat was verduiveld jammer, meende hij, want indien Ravitz de kooi niet boven aan de schacht zou vinden, zou hij argwaan kunnen krijgen en de lift buiten werking stellen.

Er was echter een mogelijkheid om de kooi toch naar boven te krijgen en deze mogelijkheid zou hij benutten.

Hij boog zich voorover en gooide de handle in de kooi om, waarna hij zich vliegensvlug terugtrok. De kooi begon te rijzen en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Dutchy haalde diep adem. Hij grinnikte zachtjes voor zich uit en snel sprong hij in het motorbootje, dat hij onmiddellijk losgooide. Al pagaaïend bereikte hij de uitgang van de tunnel en zwenkte de zee op.

Om precies acht uur betrad hij voor de tweede maal die dag de woning van Mike O'Hara.

— Neen, Phil, vanavond blijven we thuis, zei Templar. Het zou hoogst onverstandig zijn om opnieuw James alleen thuis te laten. We verwachten een tweede aanval van Dutchy en het is beter, dat we die aanval gezamenlijk opvangen. Vind jij ook niet, Maryse?

— Ja, ik moet toegeven, dat ik James ook niet graag alleen zou thuislaten na wat er gisteravond allemaal is gebeurd. We kunnen het hier evengoed gezellig maken, vind ik.

— We zitten hier niet voor de gezelligheid, kindje, vermaande Templar haar, maar om op een gangsterbende te wachten. We moeten onze plannen echter even duidelijk omlijnen. Als alles goed gaat moeten wij de bende gesignaleerd hebben voor ze de tuin betreden. Ongetwijfeld hebben ze zich gisteren toegang verschaft met behulp van twee ladders, die ze tegen de muur op hebben gezet. Ik wilde voorstellen om vanavond de hoofdingang — dus de twee grote stalen deuren op een kier te laten staan.

— Ben ik niet met je eens, oordeelde Collins. Wanneer ze de deuren open zien staan zullen ze vermoeden, dat wij een val hebben opgezet om hen er in te laten lopen. Ravitz heeft die muur en die stalen deuren niet aangebracht om de deuren open te laten staan en iedereen vrijelijk naar binnen te laten komen.

— Ja, ik moet Phil gelijk geven, meende Maryse. We moeten absoluut geen achterdocht bij hen opwekken. We hebben hier te doen met jongens, die tot aan de tanden toe gewapend zijn en die niet zullen aarzelen te schieten wanneer zich moeilijkheden met hun tegenstanders voordoen.

— Waarom hebben ze gisteren dan niet geschoten?

— Hebben ze niet geschoten? vroeg Templar verwonderd. En hoe komt James dan aan die schotwond in zijn schouder?

— Natuurlijk, ze hebben een schot gelost, maar ze hadden hem even goed dodelijk kunnen treffen, zoals James die beide kerels getroffen heeft. Neen, volgens mij zijn het jongens, die een hekel hebben aan bloedvergieten.

— Dat komt mooi van pas, beaamde Templar. Wij hebben dat ook. Maar als ik tot schieten gedreven word schiet ik raak. Dat kan ik je verzekeren. Goed, we laten de deuren dicht. Maar we doven alle lichten in het huis en stellen ons op achter de vensters aan de voorzijde van het huis, zodat we de hele omtrek van de muur in de gaten kunnen houden.

— Weet je nog hoe jij een paar weken geleden binnen bent gekomen? vroeg Maryse.

— Zeker, ik heb een gat gemaakt in de muur, maar dat zullen zij niet doen. Je vergeet, dat ik instrumenten bij me had, die

zij niet hebben. Jammer, dat al die spullen met de Hurricane verloren zijn gegaan. Kindjelief, James en ik zullen een hoop werk hebben wanneer we weer in Londen terug zijn.

— Ik hoop het van harte, zuchtte Maryse. Dan kunnen we eindelijk eens een paar maanden op onze lauweren gaan rusten.

— Nou, nou, een paar maanden is heus wel overdreven, zei Templar. Zeker, we moeten voor alles een nieuw vliegtuig bouwen, maar je vergeet, dat ik de meeste onderdelen, zoals de romp, de vleugels, de wielen, de drijvers etc. etc. bij een vliegtuigfabriek bestel. James en ik maken hoofdzakelijk de motoren en de verschillende instrumenten. Neen, ik veronderstel, dat we na een enkele maand een heel eind gevorderd zijn. In die tijd kan de fabriek de verschillende onderdelen vervaardigen, zodat wij de rest alleen maar behoeven te monteren.

Op dat moment kwam James de salon binnen.

— Er is telefoon voor Mr. Ravitz, sir, zei hij.

— Voor Ravitz?? herhaalde Templar verbaasd. Maar Ravitz is... Ja, dat kunnen we natuurlijk niet zeggen. Wie is het?

— Een zekere Mr. Soames uit New York, sir. Hij vroeg dringend naar Mr. Ravitz.

Templar schudde het hoofd en stond op.

— All right, ik zal wel gaan luisteren. Ik zal een boon worden als dit niet een streek is van Dutchy.

Hij liep naar de hall en nam de hoorn op.

— Hallo, U spreekt met Ravitz, zei Templar, het Duitse accent van de man nabootsend.

— Oh, Mr. Ravitz, zei een stem aan het andere eind van de draad, neemt U mij niet kwalijk, dat ik U opbel, maar ik ben een goede relatie van Mr. Lehmann, met wie ik veel zaken heb gedaan. Een paar maanden geleden vertelde hij me, dat ik me voor bepaalde zaken tot U kon wenden wanneer ik zijn naam zou noemen. Ik ben juist vanmorgen uit New York hier aangekomen ik zou het ten zeerste op prijs stellen indien ik een afspraak met U zou kunnen maken. Wanneer schikt het U het beste?

— Wel, Mr. Soames, antwoordde Templar, de vrienden van Mr. Lehmann zijn mijn vrienden en ik zal het als een genoegen beschouwen U te ontvangen. Weet U mijn adres?

— Ja, ja, Mr. Lehmann heeft het mij indertijd opgegeven.

— Welnu, dan, Mr. Soames, ik zou zeggen, komt U onmiddellijk naar me toe. Schikt U dat?

— Het is nu half negen, antwoordde Soames. Laat ik zeggen, Mr. Ravitz, dat ik om half tien bij U ben. Ik heb namelijk nog

enige dingen af te wikkelen. Ik hoop, dat U het mij niet kwalijk zult nemen....

— Maar neen, mijn beste Mr. Soames, ik ben altijd bereid zakenrelaties van Mr. Lehmann te onvangen. Mr. Lehmann is een heel goede vriend van mij, weet U?

— Ja, ja, dat heeft Mr. Lehmann mij verteld. Welnu, Mr. Ravitz, ik dank U bij voorbaat voor Uw vriendelijke geste en ik zal dan zo vrij zijn mij om half tien bij U te laten aandienen.

— Uitstekend, Mr. Soames, tot straks dan.

— Tot straks, Mr. Ravitz.

De verbinding werd verbroken en Templar legde de hoorn op het toestel. Geruime tijd bleef hij onbeweeglijk staan peinzen. Toen draaide hij zich om en keerde terug naar de salon.

— En? vroeg Maryse en Phil tegelijk.

— Een zekere Mr. Soames uit New York blijkt een zakenrelatie te zijn van Mr. Lehmann. Enkele maanden geleden zou Lehmann hem de naam en het adres van Ravitz genoemd hebben om met deze man in contact te treden met betrekking tot een bepaald soort zaken. Mr. Soames zal om half tien hier zijn.

— Geloof je werkelijk, dat die vent de waarheid sprak? vroeg Collins.

— Geen ogenblik, deelde Templar hem mede. Volgens mij is dit een truc van Dutchy om een van zijn mensen binnen de villa te loodsen. Het betekent in elk geval, dat wij op onze hoede moeten zijn.

Hij liep naar de deur en riep James.

— James, luister eens goed. Ik heb het idee, dat die Mr. Soames een handlanger is van Dutchy, die wil proberen op gemakkelijke wijze deze villa binnen te komen. Hij zal een zaken-gesprek met ons aanbinden en daardoor de aandacht van ons afleiden. Hiermede beoogt hij, dat zijn trawanten ongezien de villa kunnen binnendringen.

— Ja, sir.

— Goed. Ik zal nu net doen of ik die vent volkomen vertrouw en me voorstellen als Ravitz. Jij verbergt je in de keuken, vanwaar je beide toegangen tot het huis in de gaten kunt houden. Maryse blijft bij mij en Collins gaat achter de overgordijnen staan. We moeten op alles voorbereid zijn en klaar staan om onmiddellijk handelend op te treden. We staan tegenover een sterke bende van tenminste zeven man en ik zou niet graag willen, dat er aan onze kant slachtoffers vallen.

— Uitstekend, sir, antwoordde James. Ik zal me in de keuken verbergen, zodat ik zowel de voor- als de achtergang in het oog

kan houden. Maar hoe kan ik U eventueel waarschuwen wanneer er iets gebeurd, sir?

Templar dacht na, Collins dacht na, Maryse dacht na, iedereen dacht na over dit probleem. Totdat Templar plotseling zei:

— Ik heb het, James. In de keuken zit de schakelkast van het licht. Zodra je onraad bespeurt, dat wil dus zeggen zodra er mannen het huis binnendringen, draai je het licht even lager en meteen weer op volle stroom. Hierdoor zullen de lampen in de salon heel even iets zwakker gaan branden, doch onmiddellijk zullen zij hun gewone sterkte weer aannemen. Dergelijke dingen gebeuren wel meer wanneer de gemeente overschakelt van de ene centrale op de andere. Zodra dus het licht even flauwer gaat branden zullen wij weten, dat we paraat moeten zijn.

— Uitstekend, sir....

— En.... James, geen lijken meer alsjeblieft, hè?

— Neen, sir. Ik zal er voor zorgen, sir.

James verliet de salon en de drie vrienden bleven zwijgend achter....

—o—

— Nou, zei Mike O'Hara lachend, hoe heb ik hem dat gelapt, Dutchy?

— Geloofde hij het? vroeg de Hollander.

— Reken maar. Hij zit al te wachten op Mr. Soames uit New York.

— Ben je er zeker van, dat je Ravitz zelf hebt gesproken?

— Ik hoorde duidelijk een Duits accent in zijn stem, hoewel hij vloeiend Engels sprak.

— Ja, ja, dat is hem, zei Dutchy. Hij heeft een sterk Duits accent. Het viel me op toen ik hem in Port Blair ontmoette. Heeft hij nog iets bijzonders gezegd?

— De vrienden van Lehmann zijn mijn vrienden, zei hij.

— De huichelaar, siste Dutchy. Lehmann heeft hij eigenhandig vermoord en nu wil hij het doen voorkomen alsof Lehmann zo'n goede vriend van hem was. Nou, we zullen hem bruin bakken vanavond. Reken maar. Enfin, dat is iets voor later. Jullie weten nu hoe hoe alles in zijn werk gaat, niet waar? Mike O'Hara begeeft zich alleen naar het huis, belt aan en wacht tot de stalen deuren voor hem opengaan. Als hij eenmaal goed en wel in de kamer zit klimmen wij met de ladders over de muur heen.

— Ga jij dan ook mee? vroeg Mike.

— Vanzelfsprekend, ik wil voorkomen, dat deze avond ook verknoeid word. Ik ga mee en ik neem zelf de leiding in handen. Jij steekt je prevelementje af en blijft minstens een half uur zwammen over gestolen juwelen, opium en ik weet al wat niet meer. Inmiddels hebben wij het huis kunnen bereiken en binnendringen. Zodra wij in de kamer verschijnen laat je de rest aan mij over. Zorg er voor, dat je vermomming niet in de war gaat zitten. Denk om je snor, je bril, je witte pruik etc. etc.

— Ik heb alles bij me. In de wagen doe ik het voor. Anders kom ik er al nat bezweet aan, voordat ik een mond open kan doen. Ik hoop maar, dat die reus mijn vermomming niet doorziet. Hij was het, die me gisteravond tegen de vloer sloeg. Als ik hem....

— Tut, tut, tut, we hebben geen tijd voor persoonlijke wraaknemingen, Mike. Denk daar goed om. We gaan naar Ravitz toe om geld te verdienen. Verlies dat geen seconde uit het oog. En maak je nu maar gereed om op weg te gaan. Het is bijna negen uur.

Mike O'Hara had voor deze gelegenheid een donker costuum aangetrokken, waardoor hij er met behulp van zijn vermomming uit zou zien als een eerlijk man van midden in de zestig.

De jongens deden hem uitgeleide en even later reed zijn wagen weg.

— Kom, jongens, wij nemen de volgende wagen en gaan er achter aan. Niet op de voet, maar we mogen toch niet veel later dan hij aankomen.

Enkele minuten later lag het huis van Mike O'Hara in volslagen rust en was de bende op weg om haar slag te slaan.

HOOFDSTUK IV.

Waarin Mr. Soames een aardig partijtje goed probeert te verkopen en acht mannen de indruk wekken aan het hinkelen te zijn.

James liet de grijze heer Soames in de grote salon en sloot de deur achter zich, waarna hij zich onmiddellijk in de keuken verschool.

— Het is mij zeer aangenaam kennis met U te maken, Mr. Ravitz, begroette O'Hara de avonturier, die hij onomstotelijk voor Ravitz hield.

— Oh, Mr. Soames, het genoegen is geheel en al aan mijn kant. Wilt U plaats nemen?

Enkele ogenblikken later betrad Maryse de kamer. Ze werd aan de bezoeker voorgesteld en schonk vervolgens iets te drinken in.

— Wat kan ik voor U doen, Mr. Soames, begon Templar.

— Kijkt U eens, Mr. Ravitz, Mr. Lehmann heeft mij verteld welk soort zaken Uw specialiteit is. Ik heb op het ogenblik een grote partij goed onder mij, die in India en Pakistan zeer veel geld zal opbrengen.

— En wat is dat voor goed, Mr. Soames? vroeg Templar.

O'Hara's ogen glinsterden even achter de dikke brilleglazen. Toen zei hij:

— Morfine, Mr. Ravitz. Zuivere, sneeuwwitte morfine van het sterkste gehalte. Zo afkomstig uit Amerikaanse ziekenhuizen.

— Veel?

— Ongeveer twee duizend kilo.

— Twee duizend kilo? riep Templar verbaasd uit. Maar dat vertegenwoordigt een vermogen. Hebt U monsters bij U?

— Eh... neen, die heb ik niet bij me. Maar morgen kan ik ze U eventueel tonen. Ik loop liever niet met dat soort goedje in mijn zakken door de straten van een grote stad.

Op dit moment schoven de dikke overgordijnen opzij en trad Collins naar voren. Hij had een klein pistool in de hand en richtte dit op de bezoeker, die danig schrok.

— Wat.... wat...., stotterde hij.

Collins begon te lachen.

— Maar mijn beste Mr. Soames, zei Collins, U hoeft toch niet te schrikken. Wij kennen elkaar toch, niet waar?

— Ik? U? Neen, het spijt me, maar ik heb niet de eer.

— Ooho, dan bent U erg vergeetachtig, Mr. Soames. Maar ja, ik zie het, U bent heel wat ouder geworden sinds ik U voor het laatst heb gezien. Ik zou U echter even kunnen helpen herinneren. Ja, ik zou U zelfs een verjongingskuur kunnen laten ondergaan. Voelt U daar iets voor. Oh, zonder apenklieren. Heel eenvoudig.

— Met enkele passen stond Collins achter de bezoeker, trok pruik, snor en bril weg en zei:

— Goedenavond, Mr. Mike O'Hara, het is ons een waar genoegen U hier te ontmoeten. Kent U mij nu misschien? Mike O'Hara, die tijdens de oorlog onder mij stond en kort voor het einde deserteerde. Dat is Mr. Soames alias Mike O'Hara.

— Collins.... jij...., zei O'Hara hees.

— Ja, O'Hara.... Captain Collins alsjeblijft. Een sergeant dient zijn superieuren nog altijd met beleefdheid te bejegenen. John, deze vent is een van Dutchy's mannen. Hij diende vroeger in mijn eskader als sergeant en nam kort voor het einde de benen. Dat was in Burma. En nu werkt hij voor Dutchy.

— Maar.... Mr. Ravitz...., begon de gesnapte.

— Hier is geen Ravitz, zei Templar. Mr. Ravitz bevindt zich nog steeds buiten de stad wij logeren zolang in zijn villa. Wij zijn hele goede vrienden van Mr. Ravitz... maar waren nooit goede vrienden met Mr. Lehmann....

— Lehmann is dood, zei O'Hara.

— Dat weten wij. Wij waren getuige van het vreselijke ongeluk. Jammer....

— Het was geen ongeluk, riep O'Hara uit. Het was een ordinaire moord. Ravitz vermoordde hem. Dutchy heeft het zelf gezien.

— Zeker, Dutchy heeft het heel goed gezien. Ik dacht niet dat jij het wist, O'Hara, maar het was inderdaad een moord. Dutchy vermoordde zijn vriend Lehmann....

— Wat zeg je daar? Dutchy vermoordde hem? Maar Dutchy zei....

— Dutchy kan zoveel zeggen, O'Hara. Maar wij hebben de bewijzen, dat Dutchy Lehmann vermoordde. Ik kan me voorstellen, dat Dutchy dat niet graag verder vertelt.

— Dus Dutchy....

— Zeg eens, O'Hara, brak Templar hem af. Wanneer kunnen wij je vrienden verwachten?

O'Hara keek snel op. Hij schrok.

— Mijn vrienden? Wat bedoel je

— Ik bedoel die bende, die gisteravond hier een veldslag heeft proberen te leveren. Ja, ja, jij was er ook bij. Mijn bediende, die jullie vloerde heeft je reeds bij het binnenkomen herkend.

— Ik zou die vent zijn nek om kunnen draaien, siste de boef.

— Och, O'Hara, ik vrees, dat jouw handjes daar te zwak voor zijn. Bovendien draagt hij jou dezelfde gevoelens toe.

— Wat hebben jullie met Horner en Sadler gedaan?

— Je bedoelt die twee lijken?

— Precies.

— Die hebben wij aan de autoriteiten uitgeleverd.

— Wat?? Zijn jullie helemaal krankzinnig?

— Waarom? Dacht jij, dat jullie twee mensen kunnen vermoorden zonder ter verantwoording te worden geroepen.

— Maar die bediende van jou, die reus, heeft ze vermoord. Ik heb het zelf gezien.

— Gezien is niet zo belangrijk, O'Hara. Je zult het moeten bewijzen. Wij kunnen bewijzen, dat jullie hen hebt vermoord. Vreemd hé? Kom, vertel me nu eens wanneer we Dutchy en zijn lijfwacht kunnen verwachten.

— Ik vertel niets.

— Misschien ben je dan tegenover de politie spraakzamer.

— De politie?

Het was alsof O'Hara een schok had gekregen. Zijn ogen draaiden wild in het rond en zijn lippen beefden.

— Jullie kunt mij niet aan de politie uitleveren. Jullie zijn zelf zware jongens. Collins er bij.

— Vergeet dat maar rustig, O'Hara, zei Templar. Wij zijn heel respectabele mensen, die heel nauw met de autoriteiten samenwerken. Mr. Collins heeft hier niets mee te maken. Hij is een vriend van mij en is nog nooit in deze villa geweest.

— Hij staat er toch...

— Je vergist je, Mike, ik sta er niet, zei Collins. Dat verbeeld je je maar. De politie zou nooit geloven, dat ik hier geweest ben. Want ik heb een verduiveld goed alibi.

— Jullie zijn... jullie zijn...

— Steek je hand in eigen boezem, vriend, orakelde Templar. Enfin, wanneer je niet spreken wilt, zullen wij je laten zwijgen. Maar dan ook geruime tijd. Phil, wil jij Mr. O'Hara even

buiten westen slaan voordat hij door geschreeuw eventueel zijn vrienden waarschuwt.

— Neen, neen, gilde O'Hara, ik zal jullie alles vertellen, op voorwaarde, dat jullie me laten gaan.

— Vertel op, O'Hara....

— Ze komen zo dadelijk door een tunnel gevaren en gaan dan met een lift omhoog....

Collins en Templar wierpen elkaar een blik toe. Dat begrepen ze niet goed.

— Dutchy heeft die tunnel vanmiddag zelf ontdekt, verduidelijkte de Amerikaan. Met zijn zevenen zijn ze. Dutchy en nog zes knapen.

— Is Dutchy er ook bij?

— Ja, hij heeft de leiding omdat het gisteravond misgelopen is.

— Dus ze komen door de tunnel gevaren, herhaalde Templar langzaam. Dat is mooi, Phil. We kunnen ze op die manier een mooie poets bakken. Roep jij James eens even hier, Maryse.

Maryse verdween en keerde even later met James terug.

De reus wierp O'Hara een verscheurende blik toe, doch zei geen woord.

— James, er zijn zeven zware jongens onder leiding van Dutchy op weg naar ons toe. Ze komen door de tunnel en zullen met de lift omhoogkomen. Ga op de uitkijk staan en zorg, dat de lift midden in de schacht blijft steken. Als de kooi halverwege is schakel je de stroom uit. Begrepen?

— Uitstekend, sir.

De reus verdween en Templar gaf Maryse een wenk hem te begeleiden.

— Zodra ze vastzitten kom je het ons vertellen, Maryse, zei Templar.

Geruime tijd werd er geen woord gesproken in de kamer Collins was tegenover Mike gaan zitten en speelde onverschillig met zijn pistool. O'Hara had verzocht een sigaret te mogen opsteken en Templar had hem dit toegestaan. Hij had hem de sigaret en het vuur gegeven, zodat O'Hara geen gebruik van zijn handen hoefte te maken. Toen de man rookte lichtte Templar een zware revolver uit de zak van de deserteur en legde deze op het buffet.

— En nu maar wachten op de komst van je vrienden, Mike, zei Collins. Ze zullen er van lusten, hoor. Gisteravond hebben jullie al een voorproefje gehad van de lichaamskrachten van onze vriend James, maar vanavond heeft de première plaats. Gisteren was het maar een generale repetitie.

— Toen wij thuiskwamen stond het glaswerk in het buffet nog te rinkelen, merkte Templar op.

— Kunnen wij het niet op een accoordje gooien, mister? vroeg Mike na enige tijd. Ik zou jullie wel meer kunnen vertellen.

— Wat zou je ons nog kunnen vertellen dat we al niet reeds weten? vroeg Templar.

— Dingen over Dutchy, bijvoorbeeld.

— Ah, je bent dus een verklikker, hé? Je probeert je eigen huid te redden door die van een ander te stropen. Neen, vriend, dat is strikt tegen onze principes.

— Jullie zijn toch geen zendelingen?

— Neen, dat zijn wij niet, maar er is nog een hemelsbreed verschil tussen een zendeling en een zware jongen zoals jij. En daar zitten wij nu precies tussen in, Mike.

Plotseling vloog de deur open en kwam Maryse opgewonden de kamer binnen.

— John, Phil, ze zitten vast. Ze gaan te keer als wilde dieren. Je kunt ze hier horen brullen.

— Laat ze maar brullen, zei Templar laconiek. Dat gaat wel over als ze moe worden.

Het lawaai, dat de bendeleden in de liftkooi traptten, was duidelijk hoorbaar in de salon. Ze schopten tegen de wanden en schreeuwden om hulp, doch de kooi bleef onwrikbaar vastzitten tussen de bodem en het plafond.

— Wat wil je met hen beginnen? vroeg Collins.

— Ik moet ze voor alles zien te ontwapenen, antwoordde Templar. Kom, laten we maar eens gaan kijken. Jij ook, Mike, ga met ons mee en haal geen domme streken uit als je wilt voorkomen, dat je door James tot gehakt wordt gemalen.

Het viertal begaf zich naar de hall, waar zich de deur bevond die toegang gaf tot het kleine kamertje, waarin de liftschacht begon. De schacht zag er uit als een donkere afgrond, waarin een paar kabels afhingen.

— We moeten ze ontwapenen, James, en dat kan maar op een manier gebeuren. Wij moeten hun wapens in ons bezit hebben voordat de kooi omhoog komt.

— Hoe wilt U dat doen, sir? vroeg James.

James boog zich naar voren en schakelde tegelijkertijd de stroom in, zodat de kooi traag omhoogkroop en tegelijkertijd het licht in de lift ging branden. Hij liet de kooi stijgen tot ongeveer een meter beneden de bodem van het kamertje. Toen schakelde hij de stroom weer uit en riep:

- Dutchy, ben je bereid je over te geven?
- Nooit, luide het antwoord van de Hollander.
- Okay, Dutchy, dan snijd ik de kabels door en laat jullie honderd meter omlaagdonderen. Is dat goed?

Er kwam geen onmiddellijk antwoord. Men hoorde de bendeleden met elkaar op fluisterende toon overleg plegen en toen klonk Dutchy's stem:

- Okay, we geven ons over.
- James, haal een koord uit de keuken, ongeveer twee meter lang.

De reus verdween en keerde even later met het gevraagde terug. Templar liet het langzaam in de schacht zakken en zorgde er voor, dat het uiteinde tussen de muur van de schacht en de lift heenging.

— Dutchy, riep Templar, hier komt een koord naar beneden. Hang er alle revolvers aan, die jullie in je bezit hebben. Ik zeg allemaal, Dutchy. De persoon op wie straks nog een vuurwapen gevonden wordt zal ter plaatse doodgeschoten worden. Heb je dat begrepen?

- Okay, mister, ik heb het uiteinde te pakken.
- Templar voelde aan het rukken van het touw, dat men in de kooi bezig was de wapens er aan te binden.
- Hoeveel stuks bind je er aan, Dutchy? Denk er om, allemaal.

— We zijn met ons zevenen, mister, ik bind er dus zeven revolvers aan. Maar je kunt die tros nooit tussen het plofand van de lift en de muur heentrekken.

- Ook daar weet ik wel wat op, Dutchy. Ben je klaar?
- Okay, hijsen maar . . .

Templar schakelde de stroom weer in en langzaam kroop de lift omhoog. Tegelijkertijd trok hij het touw op, zodat de revolvers tegen het plafond van de kooi bleven zitten. Toen de lift twintig centimeter boven de grond uitstak, schakelde Templar de stroom weer uit. Hij trok de tros revolvers naar zich toe en gaf deze aan James.

— Zo, Dutchy, nu laat ik jullie er uit. Denk er om, er zijn een groot aantal revolvers op jullie gericht. Haal dus geen domme streken uit.

— Okay, mister, hijsen maar . . . Ik ben bereid om te onderhandelen.

— Er valt niets te onderhandelen, Dutchy. Jullie hebt je onvoorwaardelijk overgegeven en zullen alle voorwaarden van ons moeten aanvaarden.

— Hijzen maar . . . riep Dutchy alsof hij niets gehoord had.

Templar schakelde de stroom in en tegelijkertijd traden de vrienden enkele stappen achteruit. De vier vrienden hadden elk twee revolvers in hun hand en hielden deze gericht op de kooi, die langzaam omhoogkroop. Totdat ze stilhield.

— Stap maar naar buiten, Dutchy . . . , commandeerde Templar. Een voor een, en achter elkaar. We gaan naar de salon.

In ganzenrij kwamen de boeven uit de kooi. Onder escorte van de vier vrienden werden de acht boeven naar de salon gebracht, waar ze op een rijtje tegen de muur werden geplaatst.

— Betekent dit een executie? vroeg Dutchy. Waar is Ravitz eigenlijk?

— Ravitz is nog op reis, antwoordde Templar. Wij hebben hem in Rangoon achtergelaten.

— Hij is zeker een kijkje nemen in de villa van Lehman, hè? Of er soms nog iets van zijn gade te jatten valt.

— Misschien, Dutchy. Dat weet ik niet in elk geval.

Templar trad enkele meters achteruit en trok Collins naar zich toe. Op fluisterende toon zei hij tegen de Amerikaan:

— Phil, nu is de tijd gekomen om er tussenuit te knijpen. Kun jij er voor zorgen, dat een van je Catalina-vliegboten voor het aanbreken van de dag voor de ingang van de tunnel landt?

— Okay, John, ik zal er voor zorgen. Ik heb de jongens al op de hoogte gebracht van mijn plannen. Herbert Stix en Jack Moffit staan al gereed in het kantoor om bij het eerste telefoontje van mij naar de haven te gaan en met de Catalina op te stijgen. Ze weten precies waar ze landen moeten. Ik heb het hen duidelijk op de kaart uitgetekend.

— All right, Phil, dat is schitterend. Bel ze dan op en vraag of ze terstond hierheen willen komen. Ze moeten rekenen op drie passagiers en een vracht van ongeveer honderd vijftig kilo. Laten ze voldoende brandstof meenemen, zodat we niet voor Alexandrië behoeven te landen.

— Okay, John, ik zal het ze doorgeven. Ik neem aan, dat ze binnen twee uur hier kunnen zijn.

Collins verdween naar de hall en belde zijn maatschappij op om de beide aviateurs, die het begin van het avontuur hadden meegemaakt (zie no. 52 „De Ramp van de Indor”) te laten opstijgen.

— Zo, zei Templar, en nu zullen wij een hartig woordje wisselen, Dutchy. Jij zit achter de schatten van Lehman aan, hè? Dat had ik al lang gedacht. Anders had je in Port Blair Lehman niet hoeven te vermoorden.

— Wat zeg je daar? riep de Hollander woedend uit. Ik heb Lehman vermoord? Je weet donders goed, dat Ravitz hem in de kelder duwde en dat Lehman daardoor zijn nek brak.

— Volgens mij was jij het, die Lehman een duw gaf. Die theorie komt trouwens goed van pas bij jouw aanwezigheid alhier om de schatten van Lehman op te zoeken.

— Jij bent een smerig zwijn, riep Dutchy kokend uit.

— Daar zullen we het nu verder niet over hebben, Dutchy. Het gaat er om, dat jij hier met je zeven benedeleden op heterdaad betrapt bent bij het binnendringen van Ravitz' woning met het doel de schatten van Lehman te stelen. Ik ben niet bereid met je te onderhandelen. Er is maar één mogelijkheid: jullie worden aan de politie overgeleverd.

— Hé, mister, begon Dutchy op een veel vriendelijker toon. Kunnen we niet tot een overeenkomst komen? Ik wil voor mij een aardig losprijsje betalen. Voel je daar niets voor?

— En voor de zeven anderen?

— Die moeten maar voor zichzelf een losprijs betalen, luidde het antwoord, dat de man volkomen tekende.

— Hoeveel wil je voor jou betalen, Dutchy?

— Wel . . . eh . . . laten we zeggen . . .

— Vertel me liever hoeveel je bij je hebt, zei Templar.

— Ik heb . . . eh . . . ongeveer twaalf honderd pond in mijn zak, maar ik zou wel iets willen houden . . .

— Geef me je portefeuille, Dutchy, en vlug, beval Templar.

— Laat je me dan vrij?

— Geef me je portefeuille, Dutchy . . .

Templar was enkele stappen naderbij gekomen en greep de man in zijn nek. Met zijn andere hand trok hij de dikke portefeuille uit Dutchy's achterzak. Vlug telde hij de biljetten en constateerde, dat Dutchy de waarheid had gesproken. De man had ongeveer twaalf honderd pond bij zich. Een aardig sommetje, dat Templar op heel goede wijze zou besteden.

— Dank je, Dutchy, je hebt me ontroerd door deze geste. Ik zal het geld in zijn geheel afdragen aan een Nederlandse vereniging voor oorlogsslachtoffers, aangezien jij Nederlander bent. Er bestaan in Nederland meerdere van zulke verenigingen en ik zal er voor zorgen, dat het geld een goede bestemming krijgt.

— Jij bent hardstikke . . .

— Zwijg, Dutchy. Jij bent uitgesproken voorlopig. Ik lever je over aan de politie-autoriteiten van Bombay en hen moet je maar vertellen wat je van mij denkt. James, boei de kerels, zodat ze in geen honderd jaar los zullen komen. Ik weet, dat je dat kunt en dat je het met plezier zult doen.

De reus grijsde voor de eerste maal die dag. Hij verdween in de keuken en keerde even later terug met een enorme klos touw, waarmee hij de acht boeven stuk voor stuk begon te binden. Toen dit werkje gereed was bond hij ze alle acht stevig aan elkaar en dwong ze naar de lift te huppelen.

Het was een komisch gezicht deze vertoning. Lopen konden de mannen niet. Alleen springen al evenmin, omdat ze aan elkaar vast zaten en daarom gaf Dutchy de bevelen. Hij bleef de leider van de bende tot het bittere einde.

— Eén . . . twee . . . drie . . . klonk het.

En bij drie huppelden acht mannen tegelijk omhoog en enkele tientallen centimeters vooruit, totdat ze de lift bereikt hadden. De bedoeling van Templar zal de lezer al wel duidelijk zijn geworden. De acht boeven werden in de liftkooi geduwd, Templar liet de kooi zakken en toen het gevaarte halverwege de schacht was schakelde hij de stroom uit en liet de kooi steken.

— Zo, jongens, zei Templar, dat is dat. En nu zullen we eens gaan kijken of de Catalina in aantocht is. James, breng jij al vast de rubberzakken met schatten aan boord van de motorboot, zodat we onmiddellijk kunnen vertrekken. Maryse, verzamel jij zoveel mogelijk voedsel en . . .

Hij hield op met spreken en Collins begon plotseling te lachen.

— Ja, John, ik weet waar je aan denkt, zei hij. Dutchy en zijn mannen zitten je in de weg, hè?

— Verduiveld, ja, dat schoot me plotseling te binnen. Er zal niets anders opzitten dan de lift te laten zakken en de mannen bevel te geven de kooi te verlaten, waarna wij met z'n allen naar beneden moeten gaan om aan boord te gaan van het jacht.

Maryse zocht al het aanwezige voedsel bij elkaar, evenals cigaretten en enkele flessen whiskey en om precies twaalf uur die avond liet Templar de lift zakken, nadat hij Dutchy bevolen had met zijn mannen uit de kooi te huppelen. Toen dit gebeurd was liet hij de lift stijgen, stapte in met zijn drie vrienden en liet zich zakken.

De boeven stonden met grote ogen te kijken, toen Templar en James de grote zware rubberzakken uit het water trokken en Templar wees er veelbetekenend op, zodat elk der mannen begripen moest wat de zakken bevatten.

Maryse sjouwde het voedsel, dat ze in twee slopen gepakt had, aan boord en toen gingen ook Templar en Collins aan boord.

De motoren sloegen aan en het jacht voer de tunnel uit naar open zee. Twintig minuten later daalde de Catalina van de Asiatic Airways niet ver van de tunnel. De lading werd over-

gebracht, Templar, Maryse en James gingen aan boord en begroetten de beide aviateurs en toen werd afscheid genomen van Phil Collins....

Even een oorverdovend lawaai, de motoren draaiden op topcapaciteit en toen schoot de vliegboot over de donkere water-
vlakte vooruit om even later uit het gezicht te zijn verdwenen.

Collins had op zich genomen de acht boeven weer in de lift te laten plaats nemen en ze halvewege de schacht te laten steken.

Daarna keerde ook Collins naar huis.

De Catalina-vliegboot naderde toen reeds het schiereiland Kathiawar op weg naar het vaderland....

—o—

Over 14 dagen verschijnt: no. 58

De verdwijning van Maryse

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy

In voorbereiding:

- Nr. 58 - De Verdwijning van Maryse
-

EXTRA

Zojuist verscheen:

Badnummer

van GENTLEMEN-MAGAZINE

met 8 prachtige kleurenfoto's
humoristische en spannende
vacantielectuur
Kruiswoordpuzzle etc. etc.

Verkrijgbaar bij alle Kiosken
en tijdschriftverkopers

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - 's-GRAVENHAGE
SPUISTRAAT 9 - TELEFOON 114096 - POSTGIRO 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (Berchem)
Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

HAAST U

De oplage is beperkt! Waar niet verkrijgbaar, zende men
50 ct. aan postzegels (voor België 8 fr.) aan bovenst. adres!